

குமாரதூங்க முனிதுச எழுத்தீய

கலியாணச் சாப்பாடு

கமிழில்: சரோஜினி தேவி அருணசலை

கி. போதிலின்தும்
ஏதும் மேற்கு
கலியாணச் சாப்பாடு

ଯୋଗ୍ବିନୀ ଅଂକଟ୍ୟ: ଅପ୍ରମ/୩/୭୩୦.

ଲେଖନ୍ୟ

කලියාණව් සාජ්පාඩු - (මහල් කැම-දෙමල)
සරෝජීනිදේවී.

1952 පෙබරවාරි මස 29 වැනි දින තිකුණ් කරන ලද ලංකාණ්ඩුවේ
ගැසට පත්‍රයෙහි අල මූ උපකෘත, ස්වභාෂා, ද්වීභාෂා හා ඉංග්‍රීසි
පායිගාලාවන් පිළිබඳ ව්‍යවස්ථා සංග්‍රහයේ “19/ල්” ජේදය යටතේ
අධ්‍යාපන අධ්‍යක්ෂ ජනරාල් තුමන් විසින් පායිගාලීය ප්‍රස්තකාල
පොතක් ව්‍යුහයන් අනුමතාකරන ලදී.

කේ. එස්. පලිහක්කාර.

ආ. ග. ප. එ. ම. ලේකම.

1973 යැංශතම්බර මස 7 වැනි දින,
කොළඹ 2, මූල්‍ය විදියේ,
අධ්‍යාපන රුහුර ප්‍රකාශන උපමේශක මණ්ඩලයේ දිය

ஸ்ரீமதி சரோஜினி தேவி அருணாசலம்

அவர்களின் அடுத்த வெளியீடுகள்.

குமாரதுங்க முனிதாச

அவர்கள் எழுதிய

1. மெவியார் மிடுக்கு (அச்சில்)

2. செத்துப்பிழைத்த சின்னச்சாமி (அச்சில்)

குமாரதுங்க முனிதாச எழுதிய
கலியாணச் சாப்பாடு

தமிழில்:

சரோஜினி தேவி அருணசலம்

எம். டி. குணசேநு அன் கம்பெனி லிமிடெட்.

எம். டி. குணசேநு அன் கம்பெனி (வ-து)
இல. 217. ஒல்கொற் மாவத்தை, கொழும்பு 11

கலீகள்:— கண்டி, காலி, நீர்கொழும்பு.
அனுராதபுரம், மாத்தறை,
யாழ்ப்பாணம், குருநாகல்,
கிரிபத்தொணை, கம்பகா.

© 1872 எம். டி. குணசேநு அன் கம்பெனி விமிட்டெட்ட.

முதலாம் பதினாற் 1972

அங்கு, வெளியீடு:— எம். டி. குணசேநு (வ-து)
கொழும்பு.

பொருள்டக்கம்

பக்கம்

முன்னுரை

vii

பெருமை

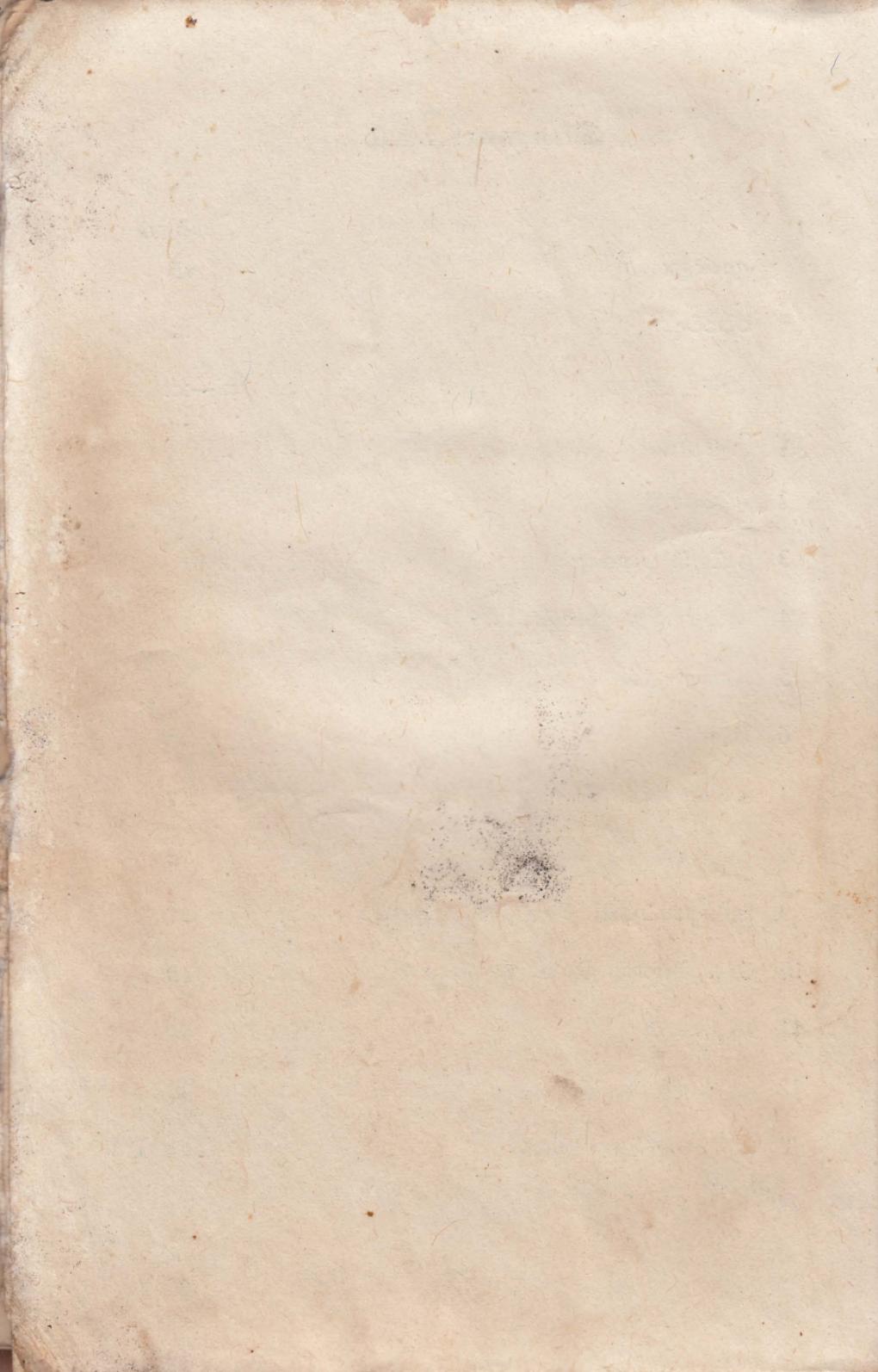
ix

அணிந்துரை

*xi—xx

1	கோழியூர்	1
2	நரிக்காடு	5
3	நட்பும் பகையும்	10
4	அசையாத நம்பிக்கை	15
5	தயாராதல்	20
6	போர்	23
7	கவியாணப் பேச்சு	27
8	சம்மதம்	32
9	நரிக்காட்டில் நிச்சயதாம்பூலம்	37
10	கோழியூரில் நிச்சயதாம்பூலம்	42
11	உற்சவம்	46
12	திருமண உபதேசம்	51
13	கவியாண ஊர்வலம்	58
14	பெயரின் முதலெழுத்து	64

முன்னுரை

இற்றைக்கு முப்பது நாற்பது வருடங்களாக சிங்கள இணங்கள் மட்டுமன்றிப் பெரியவர்களும் படி த்துக்களித்த முனிதாச குமாரதுங்கவின் ‘ஹத்பன’, ‘மகுல்காம’ ‘ஹீன்சரய்’ என்னும் சிறுவர் கதைகள் மூன்றும் காலத்தை வென்று இன்று வரை நிலைத்துள்ளனவெனின் மிகையாகாது. அவரது இணையற்ற நடையில், தூய சிங்கள மொழியில் எழுதப்பட்ட இக்கதைகள் மூன்றும் ஹான்ஸ் கிறிஸ்டியன் அண்டசனின் இறவாப்புகழுடைய தேவதைக்கதைகளுடன் நிகர் நிற்கும் தன்மை பெற்றவை.

தமிழ் அறிஞர் உலகுக்கு நன்கு அறிமுகமான குமாரதுங்க முனிதாச சிங்கள மொழியின் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் முன்னேடியாக இருந்தது மட்டுமன்றி எழுத்திலும் பேச்சி இலும் பழமையுடன் தனிச் சிங்கள நடையைத் தீவிரமாகக் கையாண்டவர். புராதன சிங்கள இலக்கிய நூல்களுக்கெழு திய உரைகளும் சிங்கள இலக்கணத் துறையில் இவர் மேற் கொண்ட ஆராய்ச்சிகளும் இவருக்குப் பெரும் புகழ் தேடித் தந்தன. தேசபக்தியினால் உந்தப்பட்டு இவர் தேசியப் பாடல்களும் கவிதைகளும் எழுதியுள்ளார். எனினும் இந்த நூல்களை அறிஞர் ஏற்றிப் புகழாதிருப்பது வருந்தத்தக்கது. என்னுடைய அன்புக்குரிய நண்பரும், சிங்கள மக்கள் மத்தியில் குரு எனப் போற்றப்படுவருமான குமாரதுங்க அவர்களைப் போல் தன் தாய் நாட்டில் பற்றுடைய ஒருவரை நான் கண்டதில்லை.

முக்கியமாகக் குழந்தைகளுக்கென எழுதப்பட்ட இந்த மூன்று கதைகளும் சாதாரணமானவையல்ல. உண்மையில் இவை மூன்றும் மனித குலத்தின் மடைமையை எள்ளிநகையாடும் அங்கத இலக்கியங்களாகும். பொழுது போக்கிற்காக வாசிக்கும் குழந்தைகளுக்கு எவ்வாறிருந்தாலும், அறிவு முதிர்ந்த வாசகர்கள், தமது சொந்தக்குறைபாடுகளின் பேரில் மறைமுகமாக அதே சமயத்தில் நுட்பமாக எய்யப்படும் நையாண்டி அம்புகள் இவை என்பதை நன்கறிவார். சிங்கள மக்களும், தமிழ் மக்களும் மொழி அடிப்படையில் இருவேறு இனத்தவராக இருந்த போதும் பண்பாடு நோக்கின் அவ்விரு

சாராரும் ஓரே இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்பது வெளிப்படை. அவர்கள் லங்கா மாதாவின் குழந்தைகள்—பாரத மாதாவின் அன்பினுக்குகந்த புத்திரியான லங்கா மாதாவின் குழந்தைகள். சிங்கள இலக்கியங்களைத் தமிழுக்கும் தமிழ் இலக்கியங்களை சிங்களத்துக்கும் மொழி பெயர்ப்பதன் மூலம் இவ்விரு இனங்களிடையேயும் பரஸ்பர நல்லெண்ணத்தை உருவாக்க வழியுண்டு. அதுமட்டுமல்ல பரஸ்பரம் தமக்குள் காணப்படும் சிறந்த பண்புகளை இவர்கள் நயந்து மகிழ்வும் இடமுண்டு.

இந்த முத்தொகுதி நூலை மொழி பெயர்த்த ஸ்ரீமதி சரோஜினி தேவி அருணசலம் அரசகரும் மொழித் திணைக்களத்தைச் சேர்ந்த ஓர் உத்தியோகத்தராவர். தமிழ் எழுத்தாளர் பரம்பரை யொன்றில் தோன்றிய இவர் தமிழ் சிங்களம், ஆங்கிலம், ஆகிய மூம் மொழிகளிலும் புலமை பெற்ற பட்டதாரியாவார். ஈழத்துப் பிரபல தமிழ்க் கவிஞரான சோமசுந்தரப் புலவர் இவருடைய தந்தைவழிப் பாட்டஞராவர். சிறந்த எழுத்தாளரும், புகழ் பெற்ற கவிஞரும், சிங்களத் தாது காவியமான செலவிலுள்ள சந்தேசத்தை தமிழில் மொழி பெயர்த்து சிங்களத் தமிழ் இலக்கிய உலகில் பெரும் பாராட்டைப் பெற்றவருமான திரு. சோ. நடராசன் அவர்கள் நூலாசிரியையின் தந்தையார் ஆவார். ஸ்ரீமதி அருணசலம் இம் மூன்று நூல்களையும் தமிழில் மொழி பெயர்த்து தமிழ் வாசகர்களுக்கு திரு. குமாரதுங்க அவர்களை அறிமுகஞ் செய்து வைத்தமை மகிழ்ச்சிக் குரிய விடயமாகும். ஆகவே குமாரதுங்கவின் முக்கதைகளைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்த ஸ்ரீமதி சரோஜினி தேவி அருணசலம் அவர்களை இலக்கிய உலகுக்கு அறிமுகஞ் செய்து வைப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந்த நூல்களினால் சிங்களச் சிறுவர்கள் அடைந்த இன்பத்தைத் தமிழ் சிறுவர்களும் அடைந்து மகிழ்வார்களாக.

1972. ஜூலை 12.
சிங்களக் கலைக் களஞ்சியக்
காரியாலயம்.

சாஹி தய வாகீஸ்வரா சார்ய
வித்யாவாசஸ்டதி
ஸ்ரீ சாஸ்தி சிவா

පෙරවදන

දන් අවුරුදු තිහ හතලිහෙක පමණ කාලයක් වූල්ල්ලේ සිංහල ලපැටියන් පමණක් නොව, වැඩිහිටියනුද විනෝද රසයෙන් පිනැවූ මුතිදය කුමාරතුංග මහාගයයන් ගේ හත් පණ, මහුල් කැම, හීන්-සැරය යන ලමා කතා තුන කාලයා ගේ පරික්ෂණයෙන් සමත් වී ඇතැයි කිම අතිශයෝක්තියෙක් නොවේ. ඔවුන් ගේ අනුපම ගෙලියෙන් පිවිතුරු හෙළ වදනින් රවිත මේ කථාන්තරතුයය හැන්ස් ඇඟිරසන් ගේ අමරණීය මනාකල්පිත දේව කථාන්තර හා සම කක්ෂයෙහි උං ගිනිය හැකි යෑ කිම අතිශයෝක්තියෙක් නොවේ.

දෙමළ පණ්ඩිත ලේකයට අමුන්තක නොවන කුමාරතුංග මහා-ගයයෝ, සිංහල භාෂාවේ වර්තමාන ජාගතියේ ආදි කරන වරයාණන් පමණක් නොව, නුමුසු පුදු සිහල බස ම ලිපුමෙහින් කිපුමෙහින් වැඩිරිය යුතුය කියමින් නව හෙළ මහක් ඉදි කළ මහ පබුරුවන වූහ. ඔවුන්ගේ ප්‍රසිද්ධිය රඳී තිබෙන්ගේ ඔවුන් පුරාණ සිංහලසාහිත්‍ය කානී කෙරෙන් වැඩි හරියකට ලිපු මා ඇති විවරණ ගුන්ත හා සිංහල ව්‍යා-කරණ ක්ෂේත්‍රයෙහි ඔවුන් කළ පරයේෂණ ද මත ය. ඔවුන් ස්වදේශ හක්තියෙන් උදීම ව කළ ගි භා පැදි පබද ද කිහිපයෙක් වේ. එම පබද කෙරෙහි බුඩිමත්තන් ගේ විමාසනාක්ෂිය තවමන් යොමු නොවීම දුකෙකි. මගේ හිත මිශ්‍රයාණ කෙනකු ද, සිංහල ගුරුවරයාණන් ද වූ කුමාරතුංග මහාගයයනට වඩා ස්වදේශානුරාග-යෙන් උදීම වූ දේශප්‍රේමිකු මීම තවමන් බුදුවිමි.

මේ කථාන්තරතුයය කුඩාවුන් සඳහා උයැවුණුද, පෙනෙන තරම් ම සරල පබද තුනෙක් ම නොවේ. ඒ වනාහි මිනිස් සමාජය කෙරෙහි ලක් කිරුණු ඇතුම් පදයෙන් පිරි අත්‍යාලාපනුයයෙකි. පුදෙක් විනෝදය සඳහා ම කියවන කුඩාවුනට කෙසේ වුව ද, සිහියෙන් කියවන පැසුණු බුඩිය ඇති පායකයනට නම්, මිනිස් දුබලනා කෙරෙහි එල්ල විණු සිපුම් ඇතුම් කොනෙකුන් එහි පෙන්.

සිංහලයනුත් ද්‍රව්‍යයනුත් භාෂාවන් දෙගාල්ලක් මෙන් පෙනුණන් ඔහු දෙගාල්ල සාංස්කෘතික වගයෙන් එක ම ගණයෙක වැවෙති— එක ම ලංකා මානාව ගේ දරුවෝ වෙති—ඩැවු, භාරත මානාව ගේ ප්‍රියාදරුහිතාව වන ලංකා මානාව ගේ දරුවෝ වෙති.

සිංහල පත් පොත්වල මෙවන් රසබර දෙමළ අනුවාදත්, දෙමළ පොත්-වල රස නුපුන් සිංහල අනුවාදත් පහළ ව්‍යව හොත්, මේ සිංහල-දෙමළ දෙගාල්ලට ඕවුනොවුන් සැබුවින් හැඳිනගෙන තමන්තමන් අතරේ සැබු සම්ඝයක් ඇති කැර ගැන්මට මහ පැදෙනු නොඅනුමානයි.

මෙහි අනුවාදිකාව වන ත්‍රිමති සරෝජීනි අරුණාවලම් රාජ්‍ය හා ජාතිය අධිකාරීයේ නිලධාරීනියකි. සුපුකට දෙමළ ලේඛක පරපුරක උපත් මේ දෙමළ සිංහල ඉංග්‍රීසි යන හා ජාතියයෙහි ම නිපුණ උපාධියාරීනියකි. සුපුසිද්ධ දෙමළ ප්‍රධිවරයාණ කෙනකු හා මහා කිවියාණ කෙනකු ද වූ නවාලියුරුහි සේස්මුපුන්දර පුලුවරයෝ ඇය ගේ මුත්තෙනුවේ වෙති — පියා ගේ පියාණන් වෙති. පියා ද නිපුණ කවියෙකි; හසල බුද්ධිමතෙකි; නොබේ ද සැල ලිභිංග සඳෙස දෙමළ ප්‍රධායට අනුවාද කැර සිංහල දෙමළ උහය සාහිත්‍ය-ලේඛකයෙන් ම උපහාර ලත් සේස්මුපුන්දර තටරාජ මහතා ය, ඒ පියා. මැය ගේ සුළු පියා ද්‍රව්‍ය සාහිත්‍ය ලේඛකය නව හෙළියෙකින් බඩුව්වන සුපුකට කවියකු වන ‘ඉල මුරුගනාර’ නම් කිවිදා ය. නුම්පූ ඩුයු දෙමළව පමණක් කාචා කරණයෙහි දී ඇපුරු කළ මනා ය කියන පථ්‍ර ද්‍රව්‍ය වරණයේ ප්‍රධාන ප්‍රධික්තියේ තායකයකු වන ඉල මුරුගනාර ගේ ඇති දුනිතාවක, නුම්පූ ඩුයු හෙළ බස ම වැජැරිය යුතු ය යන්න මහ ගධින් කි කුමාරත්නයෙන් ගේ ප්‍රබන්ධ තුයයක් දෙමළව අනුවාද කරන්නට ඉදිරිපත් වීම අප ගේ අමත්දනන්දයට හේතු වේ. එ හෙයින් කුමාරත්නයෙන් ගේ කජානුයය දෙමළකළ ත්‍රිමති සරෝජීනි අරුණාවලම් මැතිනිය මෙසේ දෙමළ සාහිත්‍ය ලේඛකයට හඳුන්වා දෙන්නට ඉඩ වර ලැබීම ගැන අපි ඇත්තෙන් ම සතුව වමු. මේ කතා තුනෙන් යම් තරම් සතුවක් සිංහල ලජ්වලයනට ලැබුණා ද, එතරම් ම සතුවක් දෙමළ ලපුවියනට ද ලැබේ වා!

සාහිත්‍යවාගිශ්වරාචාරය විද්‍යාවාච්පත්ති,
ත්‍රි වාල්ස් ද සිල්වා

1972 ජූලි 12 වැනි ද
සිංහල විශ්වකොෂ්ඨ කාර්යාලයයේ දී ය.

அணிந்துரை

கதை சொல்வது ஒரு கலீ. அது பல நோக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது. ஒரு தேசத்தின் கதை வரலாறுகிறது. ஒரு மனிதனின் கதை சரிதையாகிறது. தெய்வத்தின் கதை புராணமாகிறது. கதை சொல்வதும் கதை கேட்பதும் மனிதனுடைய ஆதி பொழுது போக்குகளில் ஒன்று. தன் உணவுக்காக வேட்டையாடச் செல்லும் மனிதன் காட்டில் தனக்கு ஏற்படும் விபத்துக்கள், தான் காணும் புதிய காட்சிகள், அனுபவங்கள் என்பவற்றையெல்லாம் இரவில் ஓய்வாக இருக்கும்போது வீட்டிலுள்ளவர்களுக்குச் சுவை ததும்பச் சொல்லியிருப்பான். இந்தக் கதை களில் மனிதர் மட்டுமன்றி மிருகங்களும் கதாபாத்திரங்களாகிவிடுவதுண்டு. நாகரீகம் வளரவளர காடுவெட்டி நாடாக்கி நிலையான குடித்தனம் செய்ய ஆரம்பித்ததும் மனிதனது வாழ்க்கைப் போக்கு மாறலாயிற்று. மிருகங்களிடமிருந்து தன்னைக் காத்துக் கொண்ட மனிதன் பிற மனிதரிடமிருந்தே தன்னைக் காக்க முனைந்தான். மன்னன், மக்கள், தேசம் என்றெல்லாம் சமுதாயம் விரிவடையலாயிற்று. மன்னருடைய வீரப்பிரதாபங்களும், வரலாற்றுச் சம்பவங்களும் கதைகளுக்குப் பொருளாயின. காலகதியில் பழையச்சம்பிரதாயங்களில் மூழ்கி அடிமைப் பட்டுக் கிடந்த மனித உள்ளங்களில் சமுதாயச் சீர்திருத்த வேட்கை எழுந்தது. சமுதாயத்தின் சீர்கேடுகளைக் கிண்டல் பண்ணத் தொடங்கினான் மனிதன். மீண்டும் வனவிலங்குகளையும் கற்பனை உருவங்களையும் கதாபாத்திரங்களாக வைத்து சமுதாயத்தைக் கிண்டல் செய்யும் கதைகளைச் சொன்னான். பஞ்சதந்திரம், இதோபதேசம் சொாப் கதைகள் இராமாயணம் மகாபாரதம், கலிவரின் துணி கரயாத்திரை என்பன வெவ்வேறு காலச் சமுதாயங்களைப் பிரதிபலிக்கும் கதைகளாகும்.

நமது நாட்டிலும் இந்தக் கதை மரபு மிகப் பழைய தொரு வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது. ‘கடகதா’ எனப் படும் கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் நம் நாட்டுக் கிராமத்துவர் மத்தியில் பிரபலமடைந்திருக்கின்றன. கர்ணபரம் பரையாகச் சொல்லப்பட்டு வருவதால் கட (வாய்) கதா

(கதை) என்பர். இவ்வ கற்சிலையோ, கற்சாசனமோ போல ஒரே தன்மையதாய் நிலைக்கக் கூடியவையல்ல. தலை முறை தலைமுறையாகச் சொல்லப்பட்டு வருவதால் காலத் துக்கேற்ற கருத்து மாறுபாடுகளை இவற்றிடையே காண வாம். முக்கியமாக வேளாண்மை செய்து வாழும் கிராமத் தவரின் சுவைமிக்க பொழுது போக்கு அம்சங்களில் இதுவும் ஒன்றுக இருந்துவந்தது. நாள் வேலைகள்யாவும் முடிவ டைந்த பின்னர் ஓய்வாக இருக்கும் இராக் காலங்களில் கிராமத்துக் குடிசைகளில் சிறுவரும் பெரியோரும் கூடியிருந்து இக்கதைகளைக் கேட்பார்கள். கிராமியப் பழமொழிகள், சொற்றெழுடர்கள் எல்லாம் இந்தக் கதை மரபிலிருந்து தோன்றியவையே. கிராமத்து முதியவர்கள் தமது இளமைக் கால அனுபவங்களையும், சம்பவங்களையும் இக்கதைகளுக்குப் பொருளாகக் கொள்வர். பூதங்கள், இராட்சதர்கள், பற்றிய அழுர்வக் கதைகளும் இதில் அடங்கும். விஜயன் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன்னர் இந்நாட்டில் இருந்த தாகக் கருதப்படும் இயக்கர்கள் பற்றிய ‘கடகதா’க்கள் சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை.

இதுமட்டுமன்றி ஈழத்தில் தேவநம்பிய தீசன் காலத்தில் இருந்து வேருள்ள வளர்ந்து இன்று தேசிய மதமாக விளங்கும் பௌத்தமத நூல்களான ஜாதகக் கதைகளும் இதே கதை மரபைச் சேர்ந்தவையே. புத்தரின் பிறப்புக்களை விவரிக்கும் ஜாதகக் கதைகள் கற்பனை நயமும் பக்திக் சுவையும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றவை. பாமரமக்களுக்குத் தர்மத்தை உபதேசிப்பதற்கு கதையைக் கருவியாகக் கொண்டனர் பண்டைய பௌத்த சமயாசிரியர். ‘சத்தர்ம ரத்னவலிய’ ‘பூஜாவலிய’ முதலிய அறநூல்களில் வரும் கதைகளை நம் நாட்டவர் நன்கறிவர். இந்நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கை முறையைப் புரிந்து கொண்டு அவர்களுக்குச் சமய ஆர்வத்தை ஊட்டுவதற்காக எழுதப் பட்ட நூல் ‘சத்தர்ம ரத்னவலிய’

சமீபகாலத்தில் ‘அந்தரே’ என்பவனைக் கதாநாயனாகக் கொண்டு சிங்களக் கதை மரபொன்று உருவாகியுள்ளது. தென்னைட்டில் விகடகவி தென்ன விராமன் கதைகள் எவ்வளவு பிரசித்தமாக உள்ளனவோ அவ்வாறே சிங்கள கிராமியக் கதைகளில் அந்தரேயின் கதைகள் நலைக் சுவை நிறைந்தவை. பரமார்த்த குருவும் சீடரும் பற்றிய கதை மரபு சிங்களத்தில் ‘மஹதன முத்தா சஹ கேரள பிரிலை’ என்ற பெயரில் பிரபலமடைந்துள்ளது.

இவ்வாறு வளர்ந்த நாட்டுக்கதை மரபில் குமாரதுங்க முனிதாசவின் ‘மகுல் காம’ ‘ஹத்பண’ ‘ஹீன் சரய்’ என்னும் கதைகள் பிரபலம் வாய்ந்தவை. சிங்கள மொழிக்கும் இலக்கியத்துக்கும் இணையற்ற சேவை புரிந்த குமாரதுங்க முனிதாச சிறந்த எழுத்தாளராகவும் விமர்சகராகவும் கவிஞராகவும் திகழ்ந்தார்.

டிக்வெலவிலுள்ள டிக்கென் கிராமத்தைச் சேர்ந்த டோன் அபியேச குமாரதுங்காவின் புத்திரராக குமாரதுங்க முனிதாச விளங்கினார். இவர் 1887 ஜூலை 25 ஆந்தேதி அவதரித்தார். டிக்வெல பெளத்த கலவன் பாடசாலையில் இளமைக் கல்வியை ஆரம்பித்து பின்னர் வெவ்ருகன்னல் பாடசாலையிலும், மாத்தறை பரிசுத்த தொமஸ் கல்லூரியிலும் கல்வி கற்றார். 1907 ஆம் ஆண்டு கொழும்பு ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் சேர்ந்து பின்னர் பொமிறியா இருமொழிப் பாடசாலையிலும். கடுகணுவ அரசினர் பாடசாலையிலும் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். 1919 ஆம் ஆண்டு பள்ளிக்கூட வித்தியாதரிசகராக நியமிக்கப்பட்டார். 1921 ஆம் ஆண்டு வில்லி பீரிஸ் என்பவரைத் திருமணங்கு செய்தபின், சிங்கள மொழிக்கும், இலக்கியத்திற்கும் தொண்டாற்றுவதற்காகத் தமது பதவியைத் துறந்தார். என்றாலும் 1928-29 ஆண்டில் நித்தம்புவா பெளத்த ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியின் அதிபராகப் பணியாற்றினார். மீண்டும் தமது முழு நேரத்தையும் இலக்கிய ஆராய்ச்சி லேயே செலவழித்த இவர் நீடித்த காலம் நோயினால் பீடிக்கப்பட்டு 1944 ஆம் ஆண்டு மார்ச்சு 2 ஆந்தேதி மரணமானார்.

முனிதாச குமாரதுங்காவின் இலக்கிய சிருஷ்டிகள் சிங்கள இலக்கியப்பரப்பில் பெருந் திருப்பத்தை உண்டாக்கியுள்ளன. தேசிய இலக்கியம் வளர்வதற்கு கதை, கவிதை என்னும் பல துறைகளில் முயன்று பாடுபட்டவர் குமாரதுங்க. இவரது இலக்கிய சேவையை மதிப்பிடுவதானால் இவர் வாழ்ந்த காலத்து இலக்கியச் சூழலையும், மரபுகளையும் அறிதல் வேண்டும். அந்தக் காலத்தில் கவிதைக்கோ, கதைக்கோ வரைவிலக்கணம் அறிந்தவரைரும் இல்லை. குறிப்பிட்டொரு தாளத்துக்கமையப் பாடுவது தான் கவிதையென அந்நாள் மக்கள் கருதினர். கவித்துவத்தைக் கொண்டே ஒரு வருடதைய

மொழியறி எட்டபோடப்பட்டது. அனியலங்காரங்கள் நிறைந்த சொல்வளம் மிக்க கவிதைகளையே உண்மை இலக்கியமாகச் சிலர் கொண்டனர். வேறுஞ் சிலர் புராணக் கதைகளும் தர்ம உபதேசங்களும் நிறைந்த இலக்கிய ஆக்கங்களை வரவேற்றனர். அறநாற்கருத்துக்கள் அவர்களது சிந்தனைக்கு வரம்பாயின. அவர்களின் இலக்கிய ஆக்கங்களுக்குப் பிரமாணமாயின. இவற்றுக்கப்பால் தமது கற்பனையைச் செலுத்த இவர்கள் தயங்கினர். பழைமையைப் போற்றும் இப்பண்பினால் தேசிய உணர்ச்சி இறுகியபோதும் மொழி வளர்ச்சிக்கு பெரும்முட்டுக்கட்டையேற்பட்டது. அதுமட்டுமன்றிப் பழைய இலக்கிய நியதிகளை ஏற்றுக் கொள்ள முனைந்ததால் புதிய இலக்கிய மரபுகள் தோன்ற வழியுண்டாகவில்லை.

இத்தகையதொரு சூழலில் வாழ்ந்து சிங்கள இலக்கியப்பரப்பில் காணப்படும் குறைபாடுகளையும், தேவைகளையும் உணர்ந்து முதன் முதலில் செயற்படத் தொடங்கியவர்முனிதாச குமாரதுங்கவே. இவர் ஆரம்பித்து நடத்திய கல்மினி பறவன (லைமீன் பறவன) என்னும் பத்திரிகையில் போட்டிகளை உண்டாக்கி சொந்த ஆக்க பூர்வமான இலக்கியங்களுக்கு முதலாம் இரண்டாம் தானங்களை வழங்கினார். கட்டுப்பாட்டுடன் கூடிய பழைய இலக்கியக் களத்தினின்று புது எழுத்தாளர்களைப் பிரித்து அவர்களுக்கு கருத்துச் சூதந்திரத்தை ஊட்டினார். புதிய கருத்துக்கள் ஆகாயத்தைப் போல வியாபித்தவை; அவற்றுக்கு எல்லை கிடையாதனர்.

குறிப்பிட்டதொரு இலக்கியப் படைப்பு சிறப்புறத்திகழவேண்டுமானால் ஆக்கத்திறன் அதில் மினிர வேண்டுமெனச் சொன்னவர் முனிதாச. அவர் காளிதாச மகாகவியின் கவிதா விலாசத்தைப்பற்றி சுதேச மித் திரன் பத்திரிகையில் “சாதாரண ஜனங்களின் கண்களுக்கு அழகற்றதாயும் வெறுப்பட்டுவதாயுமுள்ள விஷயங்களுக்கு கவிஞர்தான் தன் ஆக்க சத்தியால் எழிலும் சுவையுமுட்டுகிறான்” என எழுதினார். சுவையின் பரிமாணம் கூடினால் காவியத்தின் சிறப்பு அதிகரிக்குமென்பது முனிதாசவின் கருத்தாகும். சுவை சமஸ்கிருத இலக்கியத்தில் ‘ரசம்’ என வழங்கப்படும். இந்த ஒன்பது நாடகச் சுவைகளையே குமாரதுங்காவும் குறிப்பிடுகிறார். இவர் தமது ‘சிரித் வகி’ என்னும் நூலில் இந்த நவரசங்களுக்கு முக்கிய இடம் கொடுத்தபோதும் அவருக்கே கைவரப்பெற்ற விமர்சனக்

கருவியைக் கொண்டு இதனையும் அளக்கிறார். ‘சிருங்காரம்’ எனும் பெயரில் வழங்கும் ரசத்தை சமஸ்கிருதக் கவிஞர்கள் சிற்றின்பத்தின் பாற் படுத்துவதைப் பிழையெனக் கண்ட முனிதாச இதனை ‘கமி’ (குமி) காம (காம) எனப்பெயரிட்டு கேட்டல் பார்த்தல், சுவைத்தல், முகர்தல் ஸ்பார்சித்தல் எனப்பிரித்து பஞ்ச இந்திரியங்களின் மூலம் கிடைக்கும் சுவையென விளக்கினார். அதுமட்டுமன்றி பத்தாவது ரசமாக குஹாலுறு (கஜூலூப) என்பதையும் சேர்த்துக் கொண்டார்.

அர்த்த அலங்காரம் பற்றிய வகையில் வக்ரோக்தி அணி யை இவர் பெரிதும் விரும்பினார். சொல்ல வந்த விடயத் தை உள்ளது உள்ளவாறு கூருமல் மறைபொருளி ல் வைத்துக் கூறுவதில் சுவை அதிகம்- ‘மாடு வண்டி இழுக் கிறது’ எனும் சாதாரண வாக்கியத்தை ‘வண்டி மாட்டின் பின்னால் செல்கிறது’ எனச் சொல்வதால் புதிய சுவை தோன்றத்தான் செய்கிறது. காவியத்தின் ஆத்மாவே வக்ரோக்தி அணியென சமஸ்கிருதக் கவிஞர்கள் கூறியதை இவர் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும் ஏனைய அணிகளுள் சிறந்ததாக இதை ஏற்கிறார். ‘பாமகர்’ என்ற அலங்கார நூலாசிரியர் அதனை “உலகியலுக்கு” மேற் பட்டுக் கோசரமாகும் வார்த்தை” எனக்குறிப்பிடுவர்.

சுதந்திரமடைந்த ஒரு நாட்டின் மொழி சொல்வளம் மிக்கதாய் அமைதல் வேண்டும். விஞ்ஞானம் முதலிய புதிய துறைகளில் பயன்படுத்தற்கான புதிய சொற்கள் அம்மொழியில் தோன்றுதல் வேண்டும். அது போலவே அரசியல் சட்டம் முதலிய விடயங்கள் சார்பாகவும் புதிய சொல்லாட்சி உருவாதல் அவசியமென இவர் கண்டார். இவரது தீர்க்க தரிசனம் இன்று நிறைவேறி விட்டது. மொழி என்பது இலக்கணத்துக்கமைய எளிமையுடன் திகழவேண்டும். அப்பொழுது தான் சொல்லும் விடயம் விளக்கமாக இருக்குமென்பது இவரது வாதம். அது மட்டுமன்றி புதிய ஆக்க இலக்கியம் உருவாதற்கும் இதுவே வழி வகுக்குமென்றார்.

சிங்களம் சமஸ்கிருத மொழியைச் சார்ந்ததாயிருப் பதைக் குமாரதுங்க வெறுத்தார். இதனால் இம்மொழி அதன் எளிமையையும் நெகிழும் தன்மையையும் இழந்து விட்டதாகக் கருதினார். ‘மிச்ரசிங்கள்’ எனப்படும் கலப்புச் சிங்களச் சொற்களை விடுத்து கலப்பற்ற தனிச் சிங்களச்

சொற்களைப் பயன்படுத்தும்படி கூறினார். இதற்கெனவே ஹெல் ஹவுல் எனும் இயக்கத்தை உருவாக்கியதுடன் ‘சுபஸ்’ என்னும் சஞ்சிகையைத் தொடக்கி அதன் மூலம் இந்தக் கொள்கையையும் பரப்பினார்.

மொழிபற்றிய விதிகளை உயர்வகுப்பு மாணவர்களைக் காட்டிலும் ஆரம்பப்பாடசாலீ மாணவர்களே முதலில் அறிந்து கொள்வது அவசியமெனக் கருதி “அக்ஷரசிக் ஷாவ்”, “சிக்ஷாவதாரய்” “சிக்ஷாமார்க்ய” “கியவன் நுவண்” எனும் நூல்களை மாணவசமுதாயத்துக்கெனவே வெளியிட்டார். சிங்கள இலக்கணம் குமாரதுங்கவின் கவனத்தைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. சிங்கள வினைச் சொல் பற்றி ‘க்ரியாவிவரணய்’ என்னும் நூலில் ஆராய்ந்துள்ளார். சிங்கள இலக்கணத்தில் எதிர் கால வினைச் சொல் உருவும் இல்லாமைபற்றி இவர் நீண்டகாலமாக ஆராய்ந்து வந்தார். நாளதுவரை சிங்கள இலக்கியத்தில் காணக்கூடியதாயிருந்த சகல இலக்கண விதிகளையும் ஒருங்கு சேர்த்து ‘வியாகரண விவரணை’ என்னும் நூலை வெளியிட்டார்.

பழைய சிங்கள நூல்களுக்கு உரையெழுதி அம்மொழி இலக்கியத்துக்குப் பெருந்தொண்டாற்றியவர் குமாரதுங்க. கவிசிலுமினவுக்கு இவர் எழுதிய உரை மிகவும் பிரபலம் வாய்ந்ததாகப் போற்றப்படுகிறது. குமாரதுங்க சிறந்த விமர்சகராகவும் திகழ்ந்தார். ‘புராணமித்யேவ நஶாது சர்வம்’ (பழையவை என்ற காரணத்தால் மாத்திரம் அவையெல்லாம் நல்லவை அல்ல) எனக் காளிதாச மகாகவி கூறியதுபோல பழைமையை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ள இவர் முன்வரவில்லை. இவர் பழைய நூல்களில் குற்றங்கண்டு கடிந்ததுண்டு. காவியசேகரத்தையும் சிதத்சங்கராவையும் மாடுமன்றி திரிபிடகத்தையும் கண்டனஞ்சு செய்ய இவர் பின்னிற்கவில்லை.

குமாரதுங்க முனிதாச சிறந்த கவிஞர். குழந்தைகளுக்காக இவர் எழுதிய கவிதைகள் பிரசித்திபெற்றவை. நவாவியூர் சோமசுந்தரப் புலவரைப் போலவே இவரும் குழந்தைகளின் மனகைக் கவரக் கூடிய பொருள்களையெல்லாம் தமது கவிதைக்கு பாத்திரமாக்கினார். இவ்விரு கவிஞர்களின் பாடல்களும் பாடிப்பாடிக் களிப்படைய கூடியவை. கவிதை எழுதுவது எங்களும் என்பதை ‘விரித் வகிய’ (விரித் வகிய) என்னும் நூலில் இவர் விவரிக்கிறார்.

சிங்கள மொழியில் குழந்தை இலக்கிய கர்த்தாக்களில் முன்னணியில் வைத்து எண்ணத்தக்கவர் குமாரதுங்க. இவர் எழுதிய ஹத்பண, மகுல் காம, ஹீன் சரய என்னும் மூன்று கதைகளும் சிறுவரைமட்டுமன்றி பெரியவர்களையும் கவரத்தக்கவை. சிறுவர் இலக்கியம்பற்றித் தவறான அபிப்பிராயமொன்று நிலவிவருகின்றது. சிறுவர்களுக்கு மட்டும் வரையறுக்கப்பட்டதும் பெரியவர்களின் ரசனைக் குட்படாததுமான அனுபவங்களைக் கொண்டே குழந்தைகளுக்கான நூல்கள் எழுதப்பட வேண்டுமென சிலர் கருதுவர். ஆனால் இது முற்றிலும் ஏற்படுத்தைதன்று. சிறந்த குழந்தை இலக்கியங்கள் பெரியவர் களை மகிழ்விக்காது என்று கூறுவதற்கில்லை. உலக இலக்கியப் பரப்பில் பெரும்புகழ்டந்துள்ள ஹாயிஸ் கரோவின் ‘அதிசய உலகத் தில் அவிசின் துணிகரச் செயல்கள்’ (Alices adventures in Wonderland) மாக்டுவைனின் ஹக்கிள் பெரிபின் (Huckleberry Finn.) ஹானஸ் அண்டசனின் கதைகள் என்பன பெரியவர்கள் மத்தியிலும் பிரபலமடைந்துள்ளன. இந்த நூல்களில் அடங்கிக் கிடக்கும் ஆழந்த கருத்துக்களை விமர்சகர்கள் பல பட விவரித்துள்ளார்கள். தேவதைக் கதைகள், இவியட், இராமாயணம் முதலிய கதைகள் ஹர்கியூலிஸ் விஜயம் முதலிய வீரர்களின் கதைகள், இங்கிலாந்தில் ரோபின் ஹாட் ஆஸ்திரேவியா வில் நெட்டகலி, அமெரிக்காவில் டனியல் பூன் இலங்கையில் சரத்தியல், முதலிய சமுதாய விரோதிகளாயிருந்த ஆனால் உயர்ந்த மனித குணம் படைத்த கள்வர்பற்றிய கதைகள்; அலெக்சாண்டர்; அசோகன் துட்டகைமுனு முதலிய மன்னர்களைப்பற்றியெழுந்த சரித்திரக்கதைகள் மாக்டுவைனின் ஹக்கிஸ் பெரிபின், மார்டின் விக்கிரம சிங்காவின் ‘மடோல்துவ’ கதையில் வரும் உபாலி முதலிய குழந்தை வீரர்களின் சரிதங்கள் என்பவையெல்லாம் குழந்தை இலக்கியத்தில் நிகரற்று விளங்குவன். பெரியவர்களும் இவற்றை விரும்பிப்படிப்பதும் உண்மையே.

குழந்தைகளுக்காக எழுதப்பட்ட நூல்களைப் பெரிய வர்களின் நூல்களிலிருந்து பிரித்து விடுதலும் சாத்திய மன்று. தனக்குகந்த புத்தகத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கும் திறமை குழந்தைக்கு உண்டு. பெரியவர்களுக்காக எழுதப்பட்ட நூல்கள் சில சிறுவரைக் கவர்ந்ததுண்டு. (Pilgrims Progress) இரட்சனிய யாத்திரீகம் (Gullivers Travels) கலிவரின் யாத்திரைகள் என்பவை குழந்தைகளுக்காக

எழுதப்பட்டவை அல்ல. முக்கியமாக கலிவரின் யாத் திரை மனித குலத்தையே கிண்டல் செய்வதாக எழுதப் பட்டுள்ளது. ஆனால் குழந்தைகள் இந்நூலைத் தமதாக் கிக் கொண்டுள்ளனர். எழுத்தாளர்கள் கதைகளில் கையாளும் உடனி லீச் சிலேடையையோ, மறைபொருளையோ, தொடர் உருவகங்களையோ குழந்தைகள் அறியார். தெளிவற்ற நீரோடையின் அடியில் உறங்கும் மணல் திட்டை அவர்கள் கவனிக்கமாட்டார்கள். மேலே சலசலத் தோடும் நீர் அலைகளின் ஓசையும் அழகும் மட்டுமே அவர்களைக் கவரும்.

முனிதாச குமாரதுங்காவின் ஹீன் சரய், மகுல்காம என்னும் இரண்டு கதைகளும் வனவிலங்குகளைக் கதாபாத்திரங்களாகக் கொண்டவை. ‘ஹத்பண’ பரமார்த்த குருவும் சீடர்களும் கதையை நினைவுட்டுவதாக உள்ளது. ஆதிகாலத் திலிருந்தே மனிதனுக்கும் மிருகங்களுக்கு மிடையில் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்துவந்தது. ஆகையினால் வனவிலங்குகளை வைத்து கதை எழுதுவது வழக்கமாயிற்று. இந்தியாவிலும் கிரேக்க நாட்டிலும் இக் கதைகள் ஏராளம். அந்நியர் ஆட்சியில் நாடு அடிமைப் பட்டுக் கிடந்த காலத்தில் வாழ்ந்தவர் குமாரதுங்க. இயல்பாகவே அடக்கப்பட்ட அடிமைச் சமுதாயத்தில் அங்கதச் சுவைமிக்க இலக்கியங்கள் தோன்றும்.

குமாரதுங்க முனிதாசவின் மகுல்காம என்னும் இந்நூலில் நரிகளும் கோழிகளும் கலந்துறவாடுகின்றன. நரிகள் தந்திரத்தில் பெயர்பெற்றவை. தக்கபாதுகாப்புடன் ஒரு கமக்காரன் வீட்டில் வளர்ந்து வரும் கோழிக் கூட்டத்தை கவர்ந்து செல்வதற்கு நரிகள் ஒரு தந்திரம் செய்தன. கோழிகளுடன் உறவாடி கோழிக் குலத்தில் தாம் திருமணங்கு செய்யவிரும்புவதாகக் காட்டி கோழி களை வஞ்சித்து காட்டுக்கு அழைத்துச் செல்கின்றன. கோழிகள் செய்த புண்ணியத்தால் அவை தப்பிவிடுகின்றன. நரிகள் தோற்றே மூடப்படியாகி விட்டது. கதை சிறுவர்களுக்காக எழுதப்பட்டதேயானாலும், மனிதருடைய குணங்களை மிருகங்களில் ஏற்றி சமுதாயத்தைக் கிண்டல் செய்யும் பான்மையில் அங்கதச் சுவை ததும்ப எழுதியுள்ளார் ஆசிரியர். அடக்கப்பட்ட அடிமைச் சமுதாயத்தில் உருவாகும் கலைகளிலேல்லாம் அங்கதச் சுவை நிறைந்திருப்பது ஒரு பொது மரபு. பிற் காலச் சிங்களாக்களைகளில் இத்தன்மை நின்று நிலவுவதைக் காணலாம்.

அந்நியர் இந்நாட்டை ஆண்டகாலத்தில் அவர்கள் தநடையுடை பாவனைகளை நம்மவர்களும் பின்பற்றத் தலைப்பட்டனர். கிராமங்களை விட நகரங்களிலேயே இப்பண்பு மலிந்து காணப்பட்டது. நகரத்தில் நாளுக்கு நாள் மாறிவரும் சிகையலங்காரங்கள் உடையலங்காரங்கள் எல்லாம் கிராமத்தை எட்டு முன் அவற்றை கவிதை களாக்கி கிராமமக்களிடையே பரப்பும் கவிஞர்கள் இருந்தார்கள். இவர்களை ‘கவி கொல காரயோ’ எனச் சிங்கள மொழியில் அழைப்பர். இந்தக் கவிதைகள் நகைச்சவை மிக்கவை. நவீன உலகின் நன்மைகளை நயந்தும் திமைகளை இகழ்ந்தும் இவர்கள் படைக்கும் கவிதைகள் இலக்கியச் சுவையும் சமுதாயச் சீர்திருத்த நோக்கமுடையவை. இந்நாட்டு நடனங்களில் ‘கோலம்’ என்றெருபு வகையுண்டு. அந்நியரையும் சமூகத்தைப் பலவகையில் குறையாடுவோரையும் பரிகசிப்பதே இந்நடனத்தின் நோக்கம். இலங்கையில் அந்நியரின் ஆட்சி மேலோங்கியிருந்த சமயத்தில் அன்னரின் பழக்கவழக்கங்களை சுதேசிகள் பரிகசித்து மகிழ்ந்தனர். அந்தப்பரிகசிப்பின் கலை யுருவே கோலம் என்ற சிங்கள நடனம்.

சாது மிரண்டால் காடு கொள்ளாது. கடுகு சிறிதானுலும் காரம் பெரிது என்ற பழமொழிகள் நம்நாட்டில் சர்வசாதரணமாக வழங்கிவருகின்றன. ‘ஹீன்சரய்’ என்னும் கதை இப்பழமொழிகளை விளக்குவனவாக உள்ளது. மிகவும் சிறிய பிரயாணியான ஒனுன் பெரிய யானைக்குக் கொடுக்கும் தொல்லைகளை இக்கதையில் சித்திரிக்கிறார் ‘ஹத்பண்’ என்பது மூடநம் பிக்கைகளில் ஆழ்ந்து சுயபுத்தியை இழந்த ஒருவனைப்பற்றியது. இந்த மூன்று கதைகளும் புதியவை; எளிய நடையில் சுவைபட எழுதப்பட்டவை. இந்நாட்டுக் குழந்தைகள் மட்டுமன்றிப் பெரியோரும் வாசித்து மகிழும் பண்படையவை.

‘மகுல் காம்’ என்னும் இந்தக் கதையை என்னுடையதந்தையார் என்னிடம் கொடுத்து ‘நல்ல கதை மொழி பெயர் த்தால் பயனுண்டு’ என்றார் முதல் தடவை வாசித்த பொழுதே எனக்குக் கதை பிடித்துவிட்டது. நான் சிறுமியாக இருந்த பொழுது மிருகங்களைப்பற்றிய கதைகளை ஆர்வத்தோடு வாசிப்பேன். பஞ்ச தந்திரக்கதைகளைப் படிக்கும்போது மிருகங்கள் மனிதரைப்

போலத்தான் சிந்தித்துப், பேசி, நடக்கின்றன என நான் எண்ணியதுண்டு. சிறு வயதில் வனவிலங்குக் கதைகளில் எனக்கிருந்த ஆர்வமே இந்நாலே மொழிபெயர்க்கத் தூண்டியது.

சிங்களக் குழந்தைகளுக்குக் கிடைத்த இந்த அரிய பொக்கிழுத்தை தமிழ்க் குழந்தைகள் மத்தியலும் பகிர்ந்தளிக்க வேண்டுமென என்னுள் ஒரு ஆர்வம் எழுந்தது. இந்நாட்டில் வாழும் இரு இனத்தவர்களையும் இணைக்கும் பாலமாக இந்த முயற்சி அமையுமெனவும் எண்ணி னேன். தமிழ் மக்கள் சிங்கள மொழியிலுள்ள நூல்களைக் கற்பதும் சிங்கள மக்கள் தமிழ் நூல்களை கற்பதும் நாட்டின் ஒற்றுமைகுச் சிறந்த வழியாக அமையும். ‘மகுல் காம’ கதையை மொழிபெயர்த்ததும் எம். டி. குணசேனை பதிப்பகத்தாரிடம் அதைக் காட்டிய போது அவர்கள் பெரிதும் புகழ்ந்து பாராட்டுரை வழங்கினார்கள். அத்துடன் இதனை நூலாக வெளியிடும் பொறுப்பையும் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். குமாரதுங்க முனிதாசவின் ஹீன்சரய், ஹத்பண என்னும் கதைகளையும் மொழிபெயர்க்கும்படியும் கேட்டுக்கொண்டனர். குறுகிய காலத்தில் இந் நாலை வெளியிட்டு உதவிய குணசேனை பதிப்பகத்தாருக்கு என் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். எனது மொழி பெயர்ப்புகளை வாசித்து, தக்க அறிவுரைகளைத் தந்த என்னுடைய கணவருக்கும், என் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.. குழந்தைகளுக்கான நூலென்றாலே படங்கள்தான் எமக்கு முதலில் நினைவுவரும். சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ற நல்ல படங்களை வரைந்து நூலுக்குக் அழகைக் கொடுத்த திரு. பொன்சேகா அவர்களுக்கும் நன்றியுடையேன்.

கதாராமே ரம்யே சததமிலு பாலோபி ரமதாம், என்று விஷ்ணு சன்மன் சொன்னது போல நம் நாட்டுச் சிறுவரும் இக்கதைச் சோலையில் எப்போதும் உலாவி மகிழ் வார்களாக.

சரோஜினி தேவி அருணசலம்.

ஸ்ரீகிரி,

கொழும்பு.

72-07-13.

கோழி ஊர்

கோழியூரைப் போன்ற அழகான கிராமம் எங்குமே கிடையாது. அதனால் தான் கோழியூரைக் காட்டிலும் அழகான வேறு ஒரு கிராமத்தில் சூரியன் உதிப்பதில்லை; கோழியூரின் விசித்திர எழிலைக் காண்பதற்காகத்தான் சூரியன் அங்கே பிரகாசிக்கிறதெனச் சில வேளைகளில் என்னத் தோன்றும். கோழிகளின் வீடுகள், விளையாட்டுத் திடல்கள், சண்டைக் களங்கள், பாடசாலைகள், சபைகள், மண்டபங்கள், எல்லாம் பொருத்தமான இடங்களில் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளன. ஆகையினால் அந்த ஊரைச் சோதித்துப் பார்ப்பவர் எவ்வித குறையையும் அங்கே காணமாட்டார்.

வீட்டுக்குப் பெரிய கதவொன்று உண்டு. அதன் சுவர்கள் மனிதருடைய வீட்டுச் சுவர்களைப் போல கல், சண்ணும்பு, களிமண் ஆகியவற்றால் கட்டப்பட்டனவல்ல. ஒன்றேடொன்று பொருத்தாமல் இடைவெளியுள்ள பலகை களால் அவை செய்யப்பட்டன. அதனால் புதுக் காற்றுக்கு அங்கே குறைவேயில்லை. மேலும் இவ் வீடுகள் வான வெளியில் கட்டப்பட்டிருந்தனவென்றால் அங்கே வசிக்கும் கோழிகளின் மகத்துவத்தை நன்றாக புரிந்துகொள்ளலாம் அல்லவா?

இரவிலன் றி பகற் பொழுதிற் கோழிகள் வீட்டிற் தங்குவதில்லை. தலைவலி, ஜலதோஷம் என்று ஏதாவது நோயுண்டானாற் கூட வீட்டிற் போய் உறங்கும் வழக்கம் கோழிகளிடையே கிடையாது. திறந்த வெளியிலிருந்து வரும் புதுக் காற்றைவிட நோய்க்கு நல்ல மருந்து கிடையாது என்று அவை சொல்லிக் கொண்டன. சொன்னது போல் செய்யவும் அவை தவறவில்லை.

இதனற்றுன் கோழிச் சீமான்களையும், சீமாட்டிகளையும், கோழிக் குஞ்சுகளையும் நாள் முழுவதும் திறந்த வெளி களில் காணக் கூடியதாக இருக்கிறது.

கோழிகளின் விளையாட்டிடங்கள் அங்கே நிறைய இருந்தன. அவற்றின் பிரதான விளையாட்டு மல்யுத்தம். பேச்சுப் புரியத் தொடங்கும் காலத்திலிருந்து கோழிக் குஞ்சுகள் இந்த மல்யுத்தத்தைப் பழகிக் கொள்ளும். அவற்றின் அரிச்சுவடியில் மிக மிகச் சொற்ப எழுத்துக்களே உண்டு. அதனால் சொற்களும் மிகவும் சொற்பம். எனவே, எழுத்துக் கற்பதற்கும் பள்ளிக்கூடம் போகும் அவசியம் அவற்றுக்குக் கிடையாது.

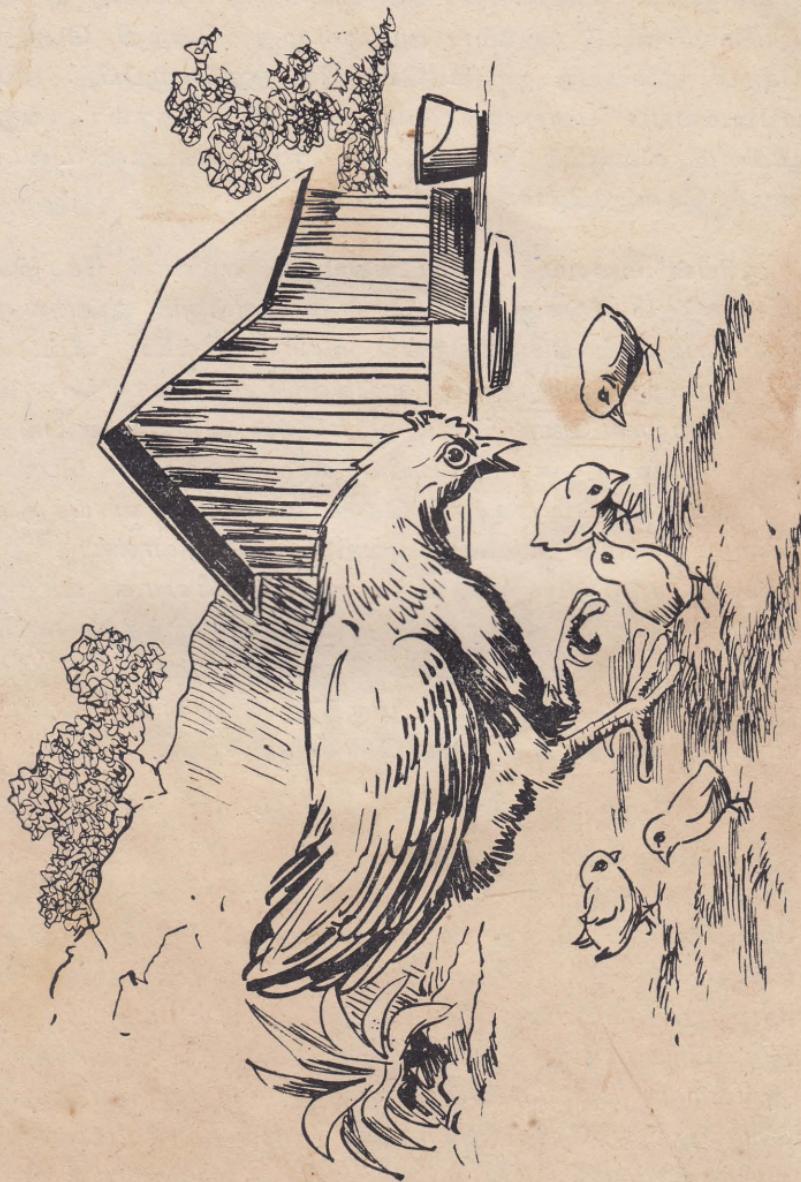
ஆனால் எழுதும் முறை பாடசாலையில் கற்பிக்கப்படும்; கோழி அம்மையார்தான் இதைக் கற்பிப்பாள், அவை எழுத்துக்களை நிலத்தில்தான் எழுதும்; கைகளினால் எழுதும் வழக்கம் அவற்றிடையில்லை. கால்களினால்தான் எழுதும்; எழுதுகருவிகளான பேண்யோ, பெஞ்சிலோ அவைக்குக் கிடையா; இரண்டு கால்களாலுமே எழுதும். குஞ்சுகள் இதைப்பார்த்து பழகிக் கொள்ளும். இப்படி எழுதிக்கொண்டு போகும்போது நிலத்திலிருந்து புதையல் கள் வெளிவரும், கோழி அம்மையாரும் குஞ்சுகளும் உடனே அந்தப் புதையலை சொண்டினால் பொறுக்கி எடுத்துக் கொள்ளும்.

சேவல்கள், பல தடவை போர் விளையாட்டில் ஈடுபடுவதுண்டு. அந்நாள் கோழியில் கோலாகலத் திருநாளாயிருக்கும். இளம் பேடுகள் குழந்து நின்று நோக்க, வீரச் சேவல்கள் இரண்டு தம் உயிரைப் பணயம் வைத்து போர் இட்டுக் கொள்ளும். ஒரு தடவை பார்த்தால் ஓன்று வென்றுவிடும்போல் இருக்கும். போர்க் கோழிகளின் கொண்டைப் பூக்கள் சேதமுறும். இரத்தம் பெருகும். இருந்தும் அவை பின் வாங்குவதில்லை. வேதனை

சுத்திரம் புத்தி

கலியாணச் சாப்பா®

3

பொறுக்க முடியாமல் போனால் ஒரு சேவல் யுத்த பூமியை விட்டு ஓடும்; அப்பொழுது வெற்றி பெற்ற கோழி தலையைத் தூக்கி வெற்றிக் குரலெழுப்பித் தன் மகிமையைப் பறைசாற்றியபடி, சிறிது நேரம் அங்கு மிங்கும் உலாவித் திரியும், பின்னர் பேடைகள் புடை சூழச் சென்றுவிடும்.

சூரியன் மறையத் தொடங்கியதும் எல்லாக் கோழிகளும் தத்தம் வீடுகளுக்குள் சென்று ஒதுங்கும். ஒன்றுவது நடுச்சாமத்தில் கீழே இறங்கி உலாவுவதில்லை. வீட்டுக்குள் நுழைந்ததும் அவை தூங்கிவிடும். நேரகாலத்தோடு உறங்குவதால் நோய் நொடி வராதென அவை அனுபவத்திற் கண்டிருந்தன. காலையில் எழும்பியவுடன் பெரிய சேவல்கள் பாடம் படிக்கத் தொடங்கிவிடும். வாய்க்குள் முனுமுனுக்கும் வழக்கம் அவற்றிடையே காண்பதறிது. அவை சொல்லும் விஷயத்தை, தெளிவாக உரத்துரவில் கூறும். கோழிக் குஞ்சுகள் இந்தக் காலை வேளையிற்றுன் பேசப் பழகிக் கொள்ளுமாம். இவ்வாறே இவை தந்தைக்கோழியிடமிருந்து பேசவும், தாயிடமிருந்து எழுதவும் கற்றுக் கொள்ளுகின்றன.

கோழிகளிடம் அவற்றின் குஞ்சுகள் மட்டும் தான் இந்தப்பாடங்களைக் கற்றுக் கொள்ளுமென்பதில்லை. மனிதர்களும், இவற்றைக் கற்றுக் கொள்வார்கள். கோழிகள் படிக்கத் தொடங்கியதும், உற்சாகமுள்ள மனிதர்கள் நித்திரைவிட்டெடுமுந்து, காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு தாங்களும் பாடம் படிப்பதற்கு ஆரம்பிப்பார்கள்; அல்லது வேறு வேலை செய்வார்கள். அவ்வாறு அதிகாலையில் எழுந்து புதிய காற்றைச் சுவாசித்தால் நோய் அவர்களை அணுகாது. நீண்டகாலம் உயிர்வாழ்வர். அது மட்டுமன்றி அறிவுள்ள மனிதர்களாகவும் விளங்குவார்கள்.

நரிக் காடு

கோழியூரிலிருந்து ஒரு மைல் தூரத்தில் காட்டின் நடுவிலே நரிக்காடு உண்டு. நாம் பார்க்க வேண்டிய இடங்களில் அதுவுமொன்று. வானளாவ உயர்ந்த மரங்களின் நீண்ட கிளைகள் நாற்புறமும் விரிந்து ஆகாயத்தை உயர்த்திப் பிடிப்பதுபோல நிற்கின்றன. பலா சரப்பலா, மா, பாலை, வீரை, முதலிய மரங்களும் வேறு விருட்சங்களும் அங்கே உண்டு. பலாப்பழத்தின் மணம் காடு முழுவதும் கமழும். மரங்களின் அடியில் சுற்றிப்படர்ந்த கொடிமண்டபங்களில் பல வகையான பூக்கள் மலர்ந்து குலுங்கும். காட்டில் ஆங்காங்கே குசை களுமுண்டு. குரங்குகள் பூக்களையும், கனிகளையும் கொய்து சாப்பிட்டபடி மரத்துக்கு மரம் தாவி விளையாடும். அணில் கள் “டில்” “டில்” என்று சத்தமிட்டபடி, மரத்தைக் கொத்திக் கொண்டிருக்கும். கரடிகள் தேனைத்தேடி மரங்களின் மேல் ஏறும். குருவிகள் இனிய குரவில் பாடும்.

பாறைக் குசைகளிலும், கொடி மண்டபங்களிலும் மற்றொரு மிருக வர்க்கமும் வசித்து வந்தது. அதுதான் நரி. குட்டிகளுக்கு பாலூட்டிச் சீராட்டும் நரியம்மா ஒரு புறம். இரவில் வேட்டைக்குப் போய் களைத்து வந்து தூங்கும் நரி அப்பா மறுபுறம். வேறேரிடத்தில் செல்ல விளையாட்டுக்களில் திளைத்திருந்தன, இளம் நரிகள். இவை குதறிச் சாப்பிட்ட மிருகங்களின் எலும்புகள் நாலாபுறமும் சிதறிக் கிடந்தன; இளம் நரிக்குட்டிகள், போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஓடி விளையாடின. ஒன்றையொன்று துரத்திப் பிடித்தது. முதலில் ஓடிய நரிக்குட்டி

சிறிது தூரம் சென்றதும் நிலத்தில் புரண்டு நான்கு கால்களையும் மேலே உயர்த்தியபடி கிடந்தது. இதைத் தூரத்திவந்த மற்றொரு நரிக்குட்டி விழுந்த நரியின் வயிற்றையும் முகத்தையும் காலையும் மாறி மாறி கடித்து விட்டு ஓட்டம் பிடித்தது. உடனே, அது எழுந்து, மற்றதைத் தூரத்திச் சென்று, தனக்கு நேர்ந்ததை அதற்கும் செய்தது; இந்தக் குறும்புகளினால் நரிக்காட்டை நாள் முழுதும் சலியாமற் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கலாம்.

ஒரு நாள், நரிக் கூட்டத்தின் தலைவனான விவேக பூரணன் நண்பர் சிலரோடு பேசிக் கொண்டிருந்தது. “இப்பொழுதெல்லாம் இந்தக் காட்டில் உணவு தேடிக் கொள்வது கஸ்டமாக இவ்விலையா? நேற்றுப் பாருங்கள், எனக்கு வயிறு நிரம்பச் சாப்பிடுவதற்கு ஒன்றுங் கிடைக்க வில்லை” என்று அது சொன்னது. “அதுமட்டுமா? நேற்று அந்த முயலாரைப் பிடிப்பதற்குள் போதும் போதுமென்றாகிவிட்டது. அதைத் தூரத்த தூரத்த அது ஓட்டத்தொடங்கி விட்டது. எதிரில் இந்த விகட பூரணன் வருவதைப் பார்த்து இடது புறமாகத் திரும்பி ஓடிவிட்டது. ஐயோ! ஓட்டமா அது! அப்படியொரு ஓட்டத்தை நான் பார்த்த தேயில்லை. அதை நான் பிடித்த பொழுது எனக்குப் பிராணனே போய்விட்டது” என்றது கபடபூரணன். “நல்ல வேளையாக அந்த முயல் அகப்பட்டது அல்லது....” என்று சொல்லியபடி விகடன் பெருமுச்சு விட்டது.

விவேக பூரணன் சிறிது நேரம் சிந்தனை வசப்பட்டிருந்தது. “கோழி மாமிசம் சாப்பிட்டு, எவ்வளவு நாளாகி விட்டது. அந்த நாள் கூட எனக்கு நினைவில்லை. என்னுடைய முத்தமகன் லம்பகர்ணன் கோழி யீரில் இறந்ததிலிருந்து நான் அந்த ஊர்ப்பக்கமே போகவில்லை; ருசியென்று சொல்லிக் கொண்டு உணவு தேடிச் சென்று இறக்க முடியுமா என்ன? ஐயோ என்னுடைய மகன்

எனது கண்முன்னாலேயே இறந்து போனதை நினைத்தால் இன்றும் கண்களில் கண்ணீர் வருகிறது'' இப்படி கூறிக் கொண்டு விவேக பூரணன் இடது கையினால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டது.

“ உண்மையில் அன்று என்ன நடந்தது ” என்று விகட பூரணன் இடையில் ஒரு கேள்வியைத் தூக்கிப் போட்டது, விவேக பூரணன் நடந்த கதையைச் சொல்லத் தொடங்கிற்று. “ என்ன நடந்ததென்று கேட்கிறீர்கள்? என்னுடைய மகன் கோழியூருக்குள் நுழைந்த மாத்திரத்திலேயே அந்த பயந்தாங்கொள்ளிக் கோழிகள் ஒன்றாகச் சேர்ந்து மரண ஒலம் எழுப்பத் தொடங்கின. அப்பொழுது எங்கிருந்துதான் வந்ததோ நான் றியேன், ஒரு நாய்குரைத்தபடி பாய்ந்து வந்து லம்பகர்ணனை கோழியூரின் நடுக்குறிச்சிவரை துரத்திவிட்டது. அங்கே இருந்த ஒரு கமக்காரன், ஒடோடி வந்து தடிபோன்ற ஆயுதமொன்றை நீட்டினான். அதன் முளையில் நெருப்புப் பொறிகள் பறந்தன; என்னுடைய மகன் முடிந்தான்.

கதையைக் கேட்ட எல்லோரும் பெருமுச்சு விட்டார்கள். அனைவரும் பேச்சின்றி அமைதியாக இருந்தனர், ஈற்றில் விவேக பூரணனே மீண்டும் பேச்சைத் தொடங்கிற்று. “ மகன் இறந்து விட்டான் என்பது உண்மைதான். ஆனால் நானே கோழி இறைச்சி சாப்பிடாமல் வருத்தக்காரன் ஆகிவிட்டேன். என்ன செய்வோம் ” இதைச் சொல்லும் போதே விவேக பூரணனின் வாயிற் கொஞ்சம் நீரூறியது. நாக்கினால் உதடுகளை நனைத்துக்கொண்டது. கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களின் வாயிலும் நீர் சொட்டாமலில்லை. “ போய் நாலைந்து கோழிகளைக் கவ்விக் கொண்டு வருவோமா ” என்று விகடன் கேட்டது. “ ஆமாம் போவோம் போவோம். திரும்பி வராமலே போய்விடுவோம்.” என்றது கபட பூரணன்.

விவேக பூரணன் மீண்டும் சிந்தனையிலாழ்ந்தது. மற்ற நரிகள் அதன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. சுற்றில் பொறுமையை இழந்த விகடன் “நீண்ட யோசனை போலிருக்கிறதே” என்று கேட்டது. விவேக பூரணன் சுற்றுச் சிரித்தது. அதன் தலை சிறிது அசைந்தது. கண்கள் அகலத் திறந்தன. அது பேசத் தொடங்கிற்று. “இங்கே பாருங்கடா! மிக விரைவில் குறைந்தது ஆளுக்கு ஒரு கோழி வீதமாவது இந்த இடத்துக்குக் கொண்டு வராவிட்டால் என்னுடைய பெயர் விவேக பூரணன் இல்லை.” இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு அது மிகுந்த பெருமையோடு தனது தாடியைச் சுருட்டி விட்டது. மீண்டும், நாவினால் உதட்டைத் தடவி சப்புக் கொட்டியது.

விகடன் தனது கேலியைத் தொடங்கியது. “என்ன! கோழி இறைச்சியும் சாப்பிட்டு, ருசியும் பார்த்தாகி விட்டதல்லவா”? என்று அது கேட்டபோது விவேக பூரணன் அதை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு, “அப்படியானால் நீர் அன்றைக்குக் கோழி மாமிசம் சாப்பிட மாட்டரா”? என்று கேட்டது. கபடன் தன் தலையை அசைத்தது.

“அது சரி கோழிகளை இங்கே எப்படிக் கொண்டு வரப் போகிறீர்” என்று மற்ற நரிகள் கேட்டன. விவேக பூரணன் தலையை இருபுறமும் ஆட்டிவிட்டு “இல்லை! இல்லை! அதை நான் இப்பொழுது சொல்ல மாட்டேன்” என்றது. “அதை இப்பொழுதே கூறிவிட்டால் நடக்கா மலும் போய்விடலாம். பிறகு என்னுடைய பெயருக்கு முன்னால் அகரத்தை சேர்க்க வேண்டி வந்து விடும். எல்லாம் பின்னர் பார்ப்போம்” என்றது.

நட்பும் பகையும்

ஓரு நாள் விவேக பூரண னுக்கு பயமுண்டாயிற்று; கமக்கார வீட்டு நாயார் மிகவும் கவனமாக நிலத் தை மோந்து-மோந்து பார் த்தபடி காட்டிற்குப் போய்க் கொண்டிருந்தார். அதன் பின்னால் கமக்காரன் வந்து கொண்டிருந்தான். அவனுடைய தோளில் அந்தத் துப்பாக்கி இருந்தது. விவேக பூரணன் இறந்து போன மகனை நினைத்தது. அன்று அந்தத் துப்பாக்கியிலிருந்து பாய்ந்த நெருப்பும் நினைவுக்கு வந்தது. அதைத் தொடர்ந்து வெளிப்பட்ட சத்தத்தையும் ஞாபகப்படுத்தி கொண்டது. மகனின் மரண ஓலத்தையும் அதனால் மறக்க முடியவில்லை விவேக பூரணன் சிறிது தூரம் ஓடிப் போய் திரும்பிப் பார்த்தது. நாயாரும், கமக்காரனும், வேறு வழியாகப் போவதைக் கண்டு சற்று ஆறுத வடைந்தது. அது தீவிரமாகச் சிந்திக்க ஆரம்பித்தது.

‘‘கோழியூருக்குப் போவதற்கு பொருத்தமான நாள் இன்று தான், நாயாருமில்லை, கமக்காரனுமில்லை. துப்பாக்கியும் கிடையாது. இருந்தும் பகற் பொழுதிற் போவது அவ்வளவு உசிதமன்று. இல்லை, ஒன்று இரண் டைக் கொண்டு வந்து என்ன செய்வது? கோழிக் கூட்டத்தையே அழைத்து வந்து கவியாணச் சாப்பாடு போடுவதற்கு, இன்று குழ்ச்சி செய்வோம். நான் அன்று நினைத்த உபாயத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு இன்றுதான் சுபவேளை கிடைத்திருக்கிறது.’’ இவ்வாறு என்னியபடி விவேக பூரணன் வீட்டுக்குப் போய், தான் வெளியூர் செல்வதாக மனைவியிடம் சொல்லிவிட்டுக் கோழியூரை நோக்கிப் புறப்பட்டது.

விவேக பூரணன் கோழியூரை நெருங்கிய போது அங்கே ஏதோ கலவரம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அன்று அந்த ஊரில் இரண்டு கோழிச் சண்டைகள் நடந்தன. இரண்டிடத்திலும் மல்லர்கள் தோளோடு தோள் நிற்கக் கூடிய பலவான்களாக இருந்தனர். ஆகையினால் முன்னெப்பொழுதுமே கண்டிராத அளவு வீர மல்யுத்தம் இரண்டு நடைபெற்றன. ஒருவராவது பின் வாங்காத காரணத்தால் வெற்றியைப் பற்றி அங்கே பேச்சே எழவில்லை. ‘இன்று இரவு வரை யுத்தம் பார்க்க வேண்டியதுதான்’ என்று சில பேடைக் கோழிகள் பேசிக் கொண்டன.

இதற்கிடையில் ஒரு கோழியின் குஞ்சு, விவேக பூரணன் நின்ற பக்கமாகப் போனது. அந்தக் குஞ்சு விவேக பூரணனின் ஒரு வாய்க்குக் கூடப் பற்றாது. விவேக பூரணன் கோழிக் குஞ்சு கத்தாதபடி வாயில் கவ்விக் கொண்டு தூரத்தேயிருந்த பற்றைக்குள் நுழைந்தது. அங்கே கோழிக் குஞ்சைத் தப்பிப்போகாதபடி அடைத்து வைத்துவிட்டு முன்னர் நின்ற இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தது. சிறிது நேரத்தில் தாய்க் கோழி தனது மகனைத் தேடி வந்தது. விவேக பூரணன் தாய்க் கோழியின் வாயிலிருந்து சத்தம் வெளிப்படுவதற்கு முன்னர் அதன் தலையை வாய்க்குள் நுழைத்து கவ்விக் கொண்டு போய் குஞ்சு இருந்த இடத்திலே வைத்தது.

விவேக பூரணன் வாயிலிருந்து விடுபட்டதும் கோழி மரன் ஓலமிடத்தொடங்கியது. ஆனால் அந்தச் சாவோ லம் கோழியூருக்குக் கேட்காது. விவேக பூரணன் கோழி யைப் பார்த்து “இப்படி ஓலமிடாதே; முற் காலத்தில்

நாங்கள் கொடுமை செய்தது உண்மைதான். ஆனால் இப்பொழுது அதையெல்லாம் விட்டுவிட்டோம்; சென்ற பூரணை நாளன்று கூட நான் விரதமாயிருந்தேன். குழந்தைகளைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் இலட்சணம் இதுதானு? என்று உன்னிடம் கேட்பதற்காகத்தான் உன்னை இங்கே கொண்டுவந்தேன். இந்தக் குஞ்சு காட்டிற்குள் போய்க் கொண்டிருந்ததை நான் கண்டேன். உடனே அதை இங்கே பத்திரமாக வைத்துவிட்டு உன்னை அழைத்து வந்து அதை ஒப்படைக்கலாமென்றுதான் பார்த்தேன். நல்ல வேளை குழந்தை காட்டுக்குள் செல்வதை நான் கண்டேன். எவ்வளவு நல்லதாகப் போய்விட்டது.? கீரி அல்லது காகத்திடம் அது அகப்பட்டிருந்தால்.... பயப்படாதே. பயப்படாதே. பின்னையைக் கூட்டிச் செல். நான் இல்லாத நேரங்களில் மட்டும் உன் குழந்தைகளை இந்தப்பக்கம் அனுப்பிவிடாதே'' என்று கோழிக்கு உபதேசம் செய்தது.

இதைக் கேட்ட கோழிக்கு ஆச்சரியம் தாங்க முடிய வில்லை: நடுங்கிக் கொண்டே விவேக பூரணனுக்கு நன்றி தெரிவித்தப்படி குழந்தையையும் அழைத்துக் கொண்டு கோழி அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கியது. போகுமுன் விவேக பூரணன் அன்போடு கோழியின் தலை, முதுகு என்பவற்றைத் தடவி முத்தமிட்டது. குஞ்சிடம் வந்து பன்மடங்கு பாசத்தோடு “போய் வா” என்று வழியனுப்பி வைத்தது. தாய்க்கோழி குஞ்சையும் கூட்டிக் கொண்டு முன்னால் செல்ல விவேக பூரணன் பின்தொடர்ந்தது. கோழியின் வீட்டை நெருங்கியதும் விவேக பூரணன் தாயையும், குஞ்சையும் மீண்டும் முத்தமிட்டு; நாளை நான் ஏதாவது கொண்டு வருகிறேன். நாளை இதே வேளை

இங்கே வாருங்கள்” என்று கூறியபடி திரும்பிச் சென்றது. தாய்க் கோழிக்கோ இது புதுமையிலும் புதுமையாக இருந்தது. சிறிது நேரத்தில் குஞ்சை அழைத்துக் கொண்டு தன் கூட்டத்துடன் சேர்ந்து கொண்டது.

நடந்தவற்றையெல்லாம் பெட்டைக்கோழி விபரித்த பொழுது அதை ஒருவரும் நம்பவில்லை. “நான் காதால் கேட்டு கண்ணால் கண்ட விஷயத்தைத் தான் இங்கே உங்களுக்குச் சொன்னேன். நம்பினால் நம்புங்கள் அல்லது விட்டுவிடுங்கள்” என்று சொல்லியபடி அது தன்னுடைய காரியத்தில் இறங்கியது. நரிகளோடு நட்பு வைத்துக் கொள்வது தகாதென்று பாட்டிக் கோழிகள் அதற்கு புத்திமதி சொல்லின. “இது ழுனையும் எவியும் சிநேகமாக இருந்தது போல்லவா” என்று ஒரு கோழி கூறிற்று. அவர்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டும் வழி தெரியாது அலமந்த தாய்க்கோழி வாய்மூடிக் கொண்டு ஒன்றும் பேசாதிருந்தது.

மறுநாள் விவேக பூரணன் புழுத்த மாமிசத் துண்டொன் றை வாழை இலையில் சுற்றி எடுத்துக் கொண்டு கோழியூருக்கருகே வந்தது. தாய்க் கோழியும் குஞ்சுகள் டன் பழக்கமான அந்த இடத்துக்கு வந்தன. விவேக பூரணன் வாழை இலையைக் கீழே விரித்தது. கோழிக் குஞ்சுகள் புழுக்களைக் கண்டதும் அவற்றைப் பொறுக்கித் தின்னத் தொடங்கின. தாய்க் கோழியும் சந்தேகமோ, பயமோ இன்றிச் சாப்பிடத் தொடங்கியது. அவை சாப்பிட்டு முடிந்ததும் விவேக பூரணன் தாய்க் கோழியை யும் குஞ்சுகளையும் முத்தமிட்டு, அணைத்து தான் மீண்டும் வருவதாகச் சொல்லிச் சென்றது.

அன்று தாய்க் கோழியின் கதையைக் கேட்டு மற்றப் பேடைகளுக்கும் பசி முன்டது. புழக்களின் ருசி தெரியத் தொடங்கியது. ஆகையினால் அடுத்த நாள் பேடைக் கோழிப் பட்டாள்மொன்று நரி வந்து தங்குமிடத்துக்கு ஏகியது. அன்று விவேக பூரணன் கரப்பான் பூச்சிக் குழ்ப்பொன்றை எங்கிருந்தோ சம்பாதித்து வந்திருந்தது. அதைக் கண்ட பெட்டைக் கூட்டத்துக்கு மகிழ்ச்சி, கரைபுரண்டோடியது. விவேக பூரணனின் அன்பும் அவற்றுக்குக் கிடைத்தது. இவ்வாறு பல நாள்கள் கழிந்தன. கோழிகள் பார் முழுவதும் விவேக பூரணனை போற்றிப் பூசிக்கத் தொடங்கின.

அசையாத நம்பிக்கை

கோழியுருக்கு செங்கொண்டையன் என்னும் சேவல் தலைவனுக் கூடுதலாக இருந்தது. இதனுடைய கொண்டைப் பூ பெரிதாக இருந்ததால் தான் இந்தப் பெயர் வழங்கலா யிற்று. கொண்டையனுக்கு ஏராளமான பிள்ளைகளும் பேரப்பிள்ளைகளும் இருந்தன. அதற்கு வயதாகிவிட்ட தால் அது இப்போதெல்லாம் போருக்குப் போவதில்லை. ஆனால் யுத்தத்தில் எல்லோரையும் வென்று வாகை சூடி வரக்கூடிய வீரபுத்திரர்கள் பலர் அதுக்கு இருந்தனர், புத்திரிகளும் இருந்தனர்.

ஒரு நாள் செங் கொண்டையன் விவேகபூரணனை பகற் சாப்பாட்டுக்கு அழைத்தது. ‘நாங்கள் இப்பொழுது மாமிச உணவு சாப்பிடுவதில்லை.’ என்றது விவேக பூரணன். “ஆஹா! நாங்கள் கூட மாமிசம் சாப்பிடுவதில்லை. என்றால் வது கிடைத்தால் உண்பதுண்டு. ஆனால் எங்களுக்கு சோறும் மீனும் தான் தினசரி கிடைக்கிறது;” கொண்டையன் இப்படிச் சொன்ன தும் விவேக பூரணன் அதன் அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டது. கொண்டையன் கொடுத்த விருந்து விவேக பூரணனுக்கு மருந்தாக இருந்தது; இதை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல், தான் விருந்தைப் பெரிதும் ரசிப்பவன் போல பட்டினியாய் இருந்தது. கொண்டையனே மனைவி மக்களோடு வயிறு நிரம்பச் சாப்பிட்டு விட்டு சல்லாபிக்கத் தொடங்கியது.

“சே! நாங்கள் இரண்டு கட்சியினரும் எப்படி பகைவர் களாக இருந்தோம். தெரியுமா?” என்று பேச்சை ஆரம் பித்தது செங் கொண்டையன்.

“‘சே அதுவும் ஒரு பகையா? வெறும் முட்டாள்தனம்’’ என்றது விவேக பூரணன்.

“‘எங்களுடைய மூதாதையரின் மூடத்தனம் தான் அது. நரியைக் கண்டதும் கோழிகளுக்கு ஒடிவிடத்தான் தேரன் ரும். அது உண்மைதான். உண்மையைக் சொல்வதானால் எனக்குக் கூட ஒரு காலத்தில் அப்படித்தான் தோன்றியது. ஆனால் இன்று அந்த எண்ணமேயில்லை. ஆமாம் கோழி யைக் கண்டதும் நரிக்கு அதைப் பிடித்துத் தின்று விட வேண்டு மென ஒரு ஆசை உண்டாகிறதாமே? அது உண்மையா?’’

“‘யார் சொன்னது? அது வெறும் பொய். அப்படி யென்றால் எனக்கும் அந்த எண்ணம் உண்டாகவேண்டுமே? நான் இப்போது, என்ன சாப்பிட்டேன் என்பதை நீங்கள் உங்கள் கண்களாலேயே பார்த்திர்களே?’’

இதைக் கேட்டுக் கொண்டையன் சிரித்தது. கூடியிருந்த மற்றக் கோழிகளும் சிரித்தன. “‘விவேக பூரணனைப் போல ஆயிரம் பேரைக் கண்டாற் கூட நான் ஓடமாட்டேன்’” என்றது கொண்டையன். அதைக்கேட்ட விவேக பூரணன் கெக்கட்டம் விட்டுச் சிரித்தது.

மறுநாள் விவேக பூரணன் பகற் சாப்பாட்டுக்கு செங்கொண்டையனை தன்னில்லத்துக்கு அழைத்தது. கபட பூரணன் விகடபூரணன் முதலிய எல்லோருக்கும் தன் ஞுடைய யோசனையைக் கூறி விருந்தினரை வரவேற்பதற்குரிய ஆயத்தங்களைச் செய்யத் தொடங்கியது. “‘எங்களுடைய குழந்தைகளுக்கு இங்கே என்ன நடக்கப் போகிற தென்று தெரியாது. அவர்கள் மட்டும் கண்டுவிடுவார் களானால் கோழிக் கூட்டத்தாளின் வால்கூடமிஞ்சாது; அவர்கள் கண்காணுத இடமாகப் பார்த்து கோழிகளுக்கு

விருந்து வைப்போம்” என்று எண்ணியபடி விவேக பூரணன் நரிக்காட்டின் கோடியில் ஓர் இடத்தில் கொண்டையனை வரவேற்பதற்குத் தயாராயிற்று.

கொண்டையன் உரிய நேரத்தில் அவ்விடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தது. முதிய நரிகள் கூட்டமொன்று அதை வரவேற்க அங்கே தயாராக இருந்தது. கொண்டையனுக்கு கரப்பான் பூச்சிகள், புழுக்கள் என்பவையும், நரிகளுக்கு மரத்தடியில் விழுந்து கிடந்த கூழன் பலாப்பழச் சுளைகளும் பரிமாறப்பட்டன. கொண்டையன் கரப்பான் பூச்சிகளையும், புழுக்களையும் தாராளமாக உண்டுவிட்டு, மிக்க மகிழ்ச்சியோடு உரையாடத் தொடங்கியது. நரிகளும் தாம் மாயிசமுண்பதில்லை என அதற்குக் காட்டியபடி, பலாச்சுளை நக்கிவிட்டு பேச்சில் கலந்து கொண்டன. அன்று நடந்தது போன்ற ஒரு விருந்துபசாரத்தை கொண்டையன் என்றுமே அனுபவித்ததில்லை.

“கோழிகளைக் கண்டால் நரிகளுக்கு அவற்றைத் தின்று விட வேண்டும் போலிருக்குமாம். ஆனால் உங்களைப் பார்த்ததும் எனக்கு ஓடவேண்டும் போல இருக்கிறது.” என்று விவேக பூரணன் கொண்டையனின் மகிமையைப் புகழ்ந்தது.

“அதிகமெதற்கு அந்த காலைப் பார்த்தாலே போதுமே” என்றபடி கபடன் அந்த பேச்சுக்கு உரமுட்டியது. விகடன் ஓடத் தயாரானவன் போலக் காட்டிக்கொண்டு. அங்கு மிங்கும் பார்த்தது. கொண்டையன் தலையை அசைத்து நேராக்கிக் கொண்டது. சின்னச் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தது. தன் பெருமையைப் பறை சாற்றியபடி உட்கார்ந்திருந்தது.

“உங்களுடைய வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களை லோரும் ஏன் கால்களினால் நிலத்தைக்கிளரிக் கொள்

கிறீரூர்கள்”? என்று கபடன் ஒரு கேள்வியைப் போட்டது “எனக்குத் தெரியாது. இந்தக் கெட்ட பழக்கத்தி விருந்து மீளமுடியாமல் இருக்கிறோம்” என்றது கொண்டையன் “ஜயயோ அப்படிச் சொல்லவேண்டாம். அது கெட்ட பழக்கமல்லவே, அதன் மூலம் உங்கள் உயர் குணமல்லவா வெளிப்படுகிறது.” என்றது ஒரு நரி.

இவ்வாறு சந்தோஷமாகச் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு கொண்டையன் தன் இருப்பிடத்துக்குப் போகப் புறப் பட்டது. போகுமுன் விவேக பூரணன் பக்கம் திரும்பி “எங்கள் கோழியூருக்கு நீங்கள் மட்டும் தனிமையில் வரக் காரணமென்ன?” என்று கேட்டது. “இந்தத் தோழர்களுக்கு அங்கே வர விருப்பமில்லையா? வருகிற ஞாயிற்றுக்கிழமை வத்தீர்களானால் நல்ல சண்டை யொன்று பார்க்கலாம். என்னுடைய மகன் “போர் முள்ளன்” தங்கை மகன் “கூர் அலகு” நேரு பெரிய மஸ்யுத்தம் செய்யப்போகிறான். நீங்கள் எல்லீரும் அதைப் பார்க்க வரவேண்டும்.”

இதற்கு எல்லா நரிகளும் சம்மதித்தன. “நாங்களும் யுத்தஞ் செய்யப் பழகிக் கொள்ளலாம்” என்றது விகடன். “நாங்களும் அதைப் பார்க்கலாமா?” என்று கபடன் கேட்டது.

“நன்றாகப் பார்க்கலாம். அதனுலோன்றும் தப்பில்லை. வாருங்கள்! கட்டாயம் வாருங்கள்” என்று கொண்டையன் அனுமதி கொடுத்துவிட்டுக் கென்றது.

தயாராதல்

அந்த ஞாயிற் ருக்கிழமை கோழியூர் புயல் நாளில் கடல் ஆர்ப்பரிப்பது போல, ஆரவாரித்தது. ஒரு புறத் தில் போர் முள்ளன் சண்டை தொடங்குவதற்கு முன் தன்னைத் தயார் செய்து கொண்டிருந்தது. அதன் தோழர்கள் அதைச் சூழ்ந்து நின்று அறிவுரை வழங்கினர். “கூர் அலகன் சாதாரண மல்லன்ல்லன். இந்தக் கோழியூர் முழுவதிலும் உள்ள கெட்டிக்கார மல்லர்களுள் உனக்கு நிகரானது இது ஒன்றுதான். இதனேடு மல்யுத்தத்துக்கு வந்தவர்கள் எல்லோரையும் இது தோற்றேடுவைத்தது; அதைத் தவிர ஏனையவர் எல்லோரையும் நீயும் வென்று விட்டாய். நீங்கள் இரு வீரும் தோனோடு தோள் நிற்கக் கூடிய சமபலத்தினர். நீ தாக்கப்பட்டால் எங்களுக்குத்தான் அவமானம். அடிக்கும் போது பார்த்துச் செய்; தாக்குதலை எதிர்க்கும் போதும் அவதானத்துடன் நடந்து கொள்;”

மறுபுறத் தில் கூர் அலகன் போருக்கு தயாராகிக் கொண்டிருந்தது. அதன் நண்பர்களும் அதற்குப் புத்தி மதி கூறின. தாக்கும் முறை, தாக்குதலைத் தடுக்கும் முறை, எதிராளியை ஏமாற்றும் விதம், என்பவற்றை அவை கூர் அலகனுக்கு உபதேசித்தன. “போர் முள்ளன் எங்கள் தலைவரின் மகன்-என்றுமே தோல்வியடைந்த தில்லை. நீ மட்டும் அவனுல் வெற்றி கொள்ளப்பட்டால் உனக்கும் உனது நன்மையைவிரும்பும் எமக்கும் என்ன இலாபம்? வெற்றி ஒன்றையே இலட்சியமாக கொள்!” இவ்வாறு கூர் அலகனுக்கு உற்சாகமும், தெரியமும் ஊட்டுவதற்காகச் சொல்லப்பட்ட அறிவுரைகள் ஏராளம்.

அன்று கோழியூர் இரண்டு கட்சியாகப் பிரிந்தது. இளங் கோழிகள் தத்தமது வீரர்களின் பெயரில் பந்தயம் பிடித்தன. இளம் பேடைகள் தமக்கு விருப்பமான வீரரின் வீர பராக்கிரமங்களை வர்ணித்தன; அதை எதிர்ப் போருடன் கலகமுஞ் செய்தன. சின்னஞ் சிறு கோழிக் குஞ்சுகளும் எங்கள் பெரியப்பாவுக்கு ஜே! எங்கள் சித்தப்பாவுக்கு ஜே! எங்கள் மாமாவுக்கு ஜே! என்று கத்தியபடி பேராரவாரஞ் செய்தன.

கொண்டையன் அன்று ஒரு நிலையில் இருக்கவில்லை. ஒருக்கால் தன்னுடைய மகனின் மல்யுத்தத்தைப்பற்றி எண்ணிற்று. மறுகால் அன்று வரவிருந்த நரிக் கூட்டாளி களுக்குச் செய்யவேண்டிய உபசாரங்களைப்பற்றி நினைத் தது. அது உற்சாக மிகுதியால் கலவரமடையா மஸ் இரண்டு காரியங்களிலும் ஈடுபட்டது. தன்னுடைய மகனுக்கு மட்டுமல்ல மகனுடைய எதிரிக்கும் நல்ல அறி வுரைகள் பல கூறியது.

“ஒன்று மற்றதன் மீது பகைகொண்டு நடத்தும் யுத்த மல்ல இந்த மற்போர். திறமையை வெளிக்காட்டவும், இலையோரின் மனதை மகிழ்விக்கவும் பொழுது போக்கிற காகவந்தான் இந்த மல்யுத்தத்தில் நாங்கள் ஈடுபடுகி ரேம். இந்த நோக்கங்கள் நிறை வேறும்படி ஒவ்வொரு வரும் தத்தமது கடமைகளை உற்சாகத்தோடு செய்ய வேண்டும். வெற்றிக்கே முயற்சி செய்யவேண்டும். இருந்தாலும் தகாத முறையிற் தாக்கியோ, பொய் சொல்லியோ தங்கள் பெயருக்கு இழுக்கைத் தேடிக் கொள்ளக்கூடாது.”

சூரியன் உதயமாகி ஐந்து மணித்தியாலம் கழிந்த பின்னர் விவேக பூரணன், கபடன், விகடன் முதலிய வயதான எட்டு நரிகள் கோழியூருக்கு வந்து சேர்ந்தன.

அன்று நாயாரும் கமக்காரனும் வேட்டைக்குச் செல்லும் நாளாகும். ஆகையினால் நாள்கள் அஞ்சக் காரணமேயிருக்கவில்லை.

கொண்டையன் விருந்தினரை வரவேற்று உபசரித்தது. அன்று அவற்றின் வருகை கோழியூருக்குப் பெருமையளித்துள்ளதெனவும் கூறிற்று. நீண்ட காலமாக காணக் கிடைக்காத மல்யுத்தமொன்றைப் பார்க்க நேர்ந்தது தங்களுடைய பேரதிஷ்டமென்று விருந்தினரும் கூறினர். இரு தரப்பினரும் பேரானந்தமடைந்தனர். இவர்கள் விருந்தினரை மிகுந்த அக்கறையோடு கவனித்துக் கொண்டனர்.

போர் தொடங்க இன்னும் ஒரு மணிநேரமே இருந்தது. எல்லோரும் யுத்தகளத்தை நெருங்கினர். கோழிக் குஞ்சுகள் முதலிலேயே போய் நல்ல இடந்தேடி அமர்ந்து கொண்டன. அவற்றுக்குப் பின்னால் இளவுக்கள் உட்கார்ந்தன. கடைசியில் முதியோர் கூட்டம் அமர்ந்து கொண்டது. கொண்டையனும் நரிக்கூட்டாளிகளோடு அவ்விடம் வந்து சேர்ந்தது. மல்யுத்த வீரர்களிருவரும் யுத்தமொன்று இருப்பதைக் கூட மறந்தவர்களாகச் சினேகிதர் மத்தியில் கேலிப் பேச்சிலும் சிரிப்பிலும் ஆழ்ந்தனர்.

போர்

இப்பொழுது யுத்தகளத்தில் கோழிகள் கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. அவை மத்தியில் எட்டு நரிகள் உட்கார்ந்திருந்தமை ஆச்சரியத்தை ஊட்டியது. போர் ஆரம்பிப்பதற்குச் சிறிது நேரத்துக்குமுன் சகல கோழிகளும் விரும்பிக் கொண்டபடி கொண்டையன் அன்றைய கூட்டத்தின் தலைவர் பதவியை விவேக பூரணனுக்கு வழங்கிற்று.

விவேக பூரணன் முன்னால் வந்து மல்யுத்த மேடையைச் சுற்றி ஒரு கோடு வரைந்தது. பின்னர் மல்லர்களைத் தயாராகும்படி கூறிவிட்டு குறிப்பிட்ட நேரம் நெருங்கும்வரை அமைதியாக நின்றது. மேடையைச் சூழ்ந்து நின்ற பெருங்கூட்டம் கழுத்தை நீட்டித் தலையை உயர்த்திப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அக் கூட்டத்தில் நிசப்தம் குடிகொண்டிருந்தது. மறுகணம் ஒன்று! இரண்டு! மூன்று! சத்தங் கேட்டது. அக்கணமே மல்யுத்த மேடை உண்மையிலே போர்களமாயிற்று.

முதலில் இரு வீரர்கள் கல் பொறுக்கத் தொடங்கினர். இரண்டு மூன்று கற்களைப் பொறுக்கிய பின் இரண்டும் வெற்றிக் குரல் கொடுத்தன. மீண்டும் கற்களைப் பொறுக்க ஆரம்பித்தன. இப்படிப் பல தடவை செய்த பின் இரண்டும் எதிரெதிரே வந்து அலகுடன் அலகு மோதி ஒன்றையொன்று முறைத்துப் பார்த்தன. ஒன்று மற்றதைத் தாக்கக் குறி பார்த்தது. மற்றது இதனைத் தாக்கக் குறி பார்த்தது. ஒன்று மற்றதின் தாக்குதலினின்றும் தப்பிக் கொள்ள எத்தனித் தது. மற்றதும் முன்னையதின் தாக்குதலிலிருந்து

விலகியது. இவ்வாறு வீரர்கள் இருவரும் சரிக்குச் சரி நிற்பதைக் கண்ட பெருங்கூட்டம் கண்ணி மைக்காது அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

அதிக நேரங்கழிந்த தினால், இப்பொழுது இரண்டும் பொறுமையை இழந்தன. ஆனால் இரண்டுமே தம்மைப் பாதுகாப்பதை விட்டுவிட்டு எதிராளியைத் தாக்க முயன்றன. தாக்குதலிலிருந்து தப்பிக் கொள்ள வதை விட்டு, இரண்டும் நேரடியாக அடித்துக் கொள்ள முயன்றதால் ஆளுக்கு ஏழேட்டு அடிகள் விழுந்தன. இரண்டும் கொண்டைப் பூக்களைக் கொத்தி அங்குமிங்கும் இழுத்தன. இரண்டினது கொண்டைப் பூக்களை விருந்தும் இரத்தம் பெருகத் தொடங்கியது. இருந்தும் ஒன்று கூடப் பின்வாங்குவதாயில்லை.

சிறிது நேரத்தின் பின்னர் கூரலகன் தான் பின்வாங்கப் போவதைக் குறிப்பாற் காட்டியது. போர் முள்ளனின் கட்சிக்காரர் மகிழ்ச்சிக்கோஷம் செய்தார்கள். போர் முள்ளனும் தனது எதிராளி பலமிழுந்து விட்டானென்று எண்ணி மேலும் பல தடவைகள் தாக்கி முன்னால் வந்து நின்றது. கூரலகனும் சிறிது சிறிதாக பின்னேக்கிச் சென்று நன்றாகக் குறி பார்த்து அடித்த அடியில் போர் முள்ளன் தூரத்திற் போய் விழுந்தது. இத்தடவை கூரலகனின் ஆதரவாளர்கள் எழுப்பிய வெற்றிக் குரல் காதுகளை செவிடுபடச் செய்தது. ஆனால் இந்த ஆரவார மெல்லாம் ஒரு கணத்தில் மறைந்தது. தான் ஏமாற்றப்பட்டு விட்டதை அறிந்த போர் முள்ளன் மின்னல் வேகத்தில் முன்னால் பாய்ந்தது.

மீண்டும் இரண்டும் கற்களைப் பொறுக்கத் தொடங்கின. மறுபடி கொண்டைப் பூக்களைக் கொத்தி அங்குமிங்கும் இழுத்தன. மஸ்யுத்தமன்டபமே இந்த இருவரின் பிரதாபத்தில் மூழ்கியிருந்தது. இரண்டு பேருடைய உடல்

கவியாணச் சாப்பாடு

களும் இரத்தத்திற் தோய்ந்தன. சூரியன் உச்சிக்கு வரும் வேலை நெருங்கிவிட்டது. இரு கட்சிக்காரரும் தத்தம் வீரருக்கு உற்சாக மூட்டும் வார்த்தைகளைக் கூவி ஆரவாரித்தனர். எதைச் செய்தாலும் என்னத்தைச் சொன்னாலும் ஒரு கட்சிக்காவது வெற்றி கிட்டுவதாயில்லை.

பார்வையாளரும் பொறுமை இழந்தனர். அவர்களுக்குள் பேச்சுவார்த்தை எதுவும் நடைபெறவில்லை.

“இரண்டு பேரும் விண்ணுதி விண்ணர்கள். தோருக்குத் தோள் எடைக்கு எடை போருக்குப் போர் என்றெல்லாவற்றிலும் நிகரானவர். இப்படி சமபலமுள்ள வர்கள் இன்னுமேன் சண்டை போடுகிறார்கள். இன்றும் போரிட்டு நாளையும் போரிட்டு இன்னும் ஒரு வருடம் தொடர்ந்து போரிட்டாலும் இவர்களிடையே வெற்றி தோல்வி என்பது ஏது?“ என்று எல்லாக் கோழிகளும் பேசிக் கொண்டன. ஈற்றில் மல்யுத்தத்துக்குத் தலைமை தாங்கிய நரியும் இதையே சொன்னது.

மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்தின் மத்தியில் தலைவர் யுத்தத்தை நிறுத்தினார். இருவரும் சிறந்த வீரர்கள் என்றும், இது போன்றதொரு யுத்தத்தைத் தான் கண்டதேயில்லை என்றும், சொல்லி வீரர்களை அன்போடு வாழ்த்தினார். கெளரவித்தார். பின்னர் சிறிது நேரத்திற் போர்க்களம் அமைதியடைந்தது. விருந்தினர்களும் தமக்களிக்கப் பட்ட விருந்துபசாரங்களை அனுபவித்துவிட்டு கொண்டையன் முதலியோரிடம் விடைபெற்றுத் தமது வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

கலியாணப் பேச்சு

நரிகளினதும் கோழிகளினதும் நட்பு படிப்படியாக வளர்ந்து வந்தது. கோழிகளின் வீட்டில் நரிகளையும், நரிகளின் இல்லங்களில் கோழிகளையும் தாராளமாகக் காணக் கூடியதாக இருந்தது. நரிகளுக்கும் கோழி களுக்குமிடையேயுள்ள நட்பு, அறிவுரைகளிலும், மேற் கோள்களிலும் இடம் பெறக்கூடிய அளவு உறுதியாயிற்று இது எவ்வாறுள்ளும் கமக்காரனுக்கோ, நாயாருக்கோ இந்த நட்புறவுபற்றி ஒன்றும் தெரியாது.

இரு நாள் கபடன் பரிசுப் பொருள்கள் சிலவற்றை எடுத்துக் கொண்டு கொண்டையைனச் சந்திப்பதற்காகக் கோழியூருக்குப் போனது. கபடன் கோழியூருக்கு இதற்கு முன்னரும் பல தடவை போயிருக்கிறது. இருந்தும் அன்று அது நடந்து கொண்ட முறை முற்றிலும் புதுமையாக இருந்தது. கண்டவர்களுக்கெல்லாம் தலை தாழ்த்தி வணக்கஞ் செலுத்தி அன்போடு உரையாடியது; அதன் முகத்தில் சிரிப்புப் பொங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தது. ஏதோ ஒன்றைச் சொல்ல வந்து பாதியை விழுங்கிவிட்டு மிகு தியை மட்டும் முனுமுனுத்தது. கொண்டையனுக்கு இதன் குணம் நன்றாகத் தெரியும். கொண்டையனின் மனைவியும் இதை அறிவாள். வேறு பேச்சு எதற்கு? கபடனுக்கே தன்னுடைய இந்த சுபாவத்தில் குறை எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

கொண்டையன் இந்த இரகசிய முனுமுனுப்புக்களைத் தெளிவுபடுத்த விரும்பியது. “என்ன நண்பரே சொற் களை விழுங்கிவிழுங்கிக் பேசுகிறீர்? சொல்வதைத் தெளி

வாகச் சொல்லும்’’ என்று கபடனின் முகத்தைப் பார் துக் கேட்டது. இல்லை வந்து பெரியவரே (எல்லோரும் கொண்டையனை பெரியவர் என்றுதான் அழைப்பார்கள்) என்னுடைய மனதில் ஒரு களங்கமுமில்லை. நான் இன்று இங்கே ஒரு நல்லகாரியமாகத்தான் வந்திருக்கிறேன். அதைச் சொல்வதற்கு உங்கள் அனுமதி கிடைக்காமல் தான் இவ்வளவு நேரமும் தயங்கினேன்’’ என்று கபடன் சாந்தமாய்ப் பதிலளித்தது.

‘‘வந்த காரியத்தைச் சொல்லுங்கள். எங்களிடம் என்ன வேற்றுமை?’’ என்று கொண்டையன் மீண்டும் மீண்டும் கபடனுக்கு ஊக்க மூட்டியது.

கபடனும் இழுத்துப் பறித்து ஒருவாறு தான் வந்த காரியத்தைச் சொல்லத் தொடங்கியது. ‘‘எங்கள் தலைவரின் மகனை உங்களுக்குத் தெரியுமல்லவா?’’

யார்? சின்னச்சாமியைத்தானே சொல்லுகிறீர். தெரியும் தெரியும்’’ என்று பதிலளித்தது கொண்டையன். சின்னச்சாமி விவேக பூரணனின் மகன்.

கபடன் பேச்சைத் தொடர்ந்தது. ‘‘அவன் கலியாண வயதை அடைந்துவிட்டான். உங்களிடம் இதைப்பற்றிப் பேசலாம் என்றுதான் வந்தேன்.’’

‘‘மிகவும் நல்லது, நாங்கள் எங்களால் முடிந்ததைச் சொல்கிறோம். ஆனால் இந்த ஊரில் அது நடக்குமா? உங்கள் சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள் இங்கே இல்லையே?’’ கொண்டையன் இப்படிச் சொன்னதும் கபடன் தலையைச் சொறிந்தபடி ‘‘சாதி என்ன சாதி தலைவரே’’ என்றது. கொண்டையன் சிறிது நேரம் சிந்தனை வசப்பட்டிருந்தது. ‘‘சரி அதற்கு நாங்கள் என்ன செய்யலாம்-?’’ என்றது.

‘‘என்ன செய்வதா? ஏன் பெரியவரே உங்கள் குழந்தை சின்னவளை எங்களுடைய தலைவரின் மகனுக்குக் கொடுத் தால் கூடாதா?’’

இப்படியொரு வார்த்தையைச் கபடன் சொல்வான் என்று சிறிதும் எதிர்பார்க்காத கொண்டையன் சிறிது சங்கடப்பட்டது. அது தலையைத் தாழ்த்தி பாதிக் கண் களை மூடிக் கொண்டது. கபடன் கடைக்கண்ணு ல் கள்ளத்தனமாகப் பார்த்து கொண்டையனின் எண்ணாங் களை அளந்தது.

“என்ன தலைவரே ஏன் கோபமுற்றவர் போல இருக்கிறீர்? என்று கேட்டது.

“இல்லை நான் கோபப்படவில்லை. நாங்கள் எப்படித் தான் நெருங்கிய நண்பர்களாக இருந்தாலும், முன்னுளில் நாங்கள் பகைவர்கள் தானே. இது ஒட்டாத இடத்தில் ஒட்டவைப்பதுபோலில்லையா?”

கபடன் சிரித்தது. “பாருங்கள், தலைவரைப்போன்ற வர்களே இப்படி நினைத்தால் என்னத்தைச் சொல்வது? நீண்ட காலத்துக்கு முன்னர் பகைமை பூண்டிருந்தவர் கள் பின் ஞாறு நாளில் நண்பர்களாகியதும் அவர்களிடையே திருமணத் தொடர்புகள் இருப்பதில்லையா?”

“ஏன் இல்லை. ஏராளமாக நடைபெறுகிறது. ஆனால் எங்களுடையது அப்படியான ஒன்றால்லவே? எங்கள் சாதிகளுக்கிடையில் எவ்வளவு வித்தியாசமிருக்கிறது.”

“தலைவர் நவநாகரீக காலத்துக்கேற்பப் புதுமுறையில் காரியங்களைச் செய்வார் என்று தான் நான் நினைத்திருந்தேன். வேறுபட்ட இரண்டு சாதிகளில் மனமுடிப்பது மிகவும் சிறப்பானது என்று சொல்லிக் கொள்கிறோர்களே. இப்படிக் கலப்புத் திருமணங்களினால் பிறக்கும் குழந்தைகள் புத்திசாலிகளாக இருப்பார்களாம். இவர்களுக்கு உடற் பலமும் அதிகமாம். ஏன் நீங்கள் இதைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டதில்லையா?”

கபடன் சொல்லும் காரணங்களை கொண்டையனால் ஆட்சேபிக்க முடியவில்லை. தனது அறிவீன்த்தை மறைப் பதற்காக பெரிய சிரிப் பொன்றை உதிர் த்துவிட்டு “எனக்குத் தெரியும். ஆனால் இதைப்பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்க்காமல் சொல்வது சரியல்ல என்பதால் தான் நான் இப்படிச் சொன்னேன். சரி எனது மனைவியிடம் இதைப் பற்றிக் கேட்டுப்பார்ப்போம்.” என்றது.

கொண்டையன் மனைவியிடம் இந்தத் திருமணத் திட்டத்தைக் கொன்னதும் அது தனது கணவனின் முகத்தை வைத்த கண் வாங்காமல், பார்த்தது. “ஏன்? என்னையே பார்க்கிறோய். நாங்களைல்லாம் பேசி முடித்து விட்டோம். உன்னுடைய அபிப்பிராயந்தான் இப் பொழுது எங்களுக்குத்தேவை.” என்றது. கொண்டையனின் மனைவி இதைக் கேட்டுச் சிரித்தது. “நீங்கள் முடிவு செய்து விட்டால் எங்களிடம் எதற்குக் கேட்க வேண்டும். சுபகாரியம் நடப்பதானால் எங்களுக்கும் சம்மதந்தான். நல்லபடியாகச் செய்து முடியுங்கள்” என்றது.

“ஆஹா அம்மணியே சம்மதித்து விட்டாரானால் இன்னும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது” என்று சொல்லியபடி கபடன் மடியிலிருந்து ஒரு காகிதத் துண்டை எடுத்து. “இது தவறாது என்று எனக்குத் தெரியும். ஆகையினாற்றுன் குழந்தையின் சாதகத்தையும் கேட்டு எடுத்து வந்தேன். எங்கே சின்னவளின் சாதகத்தை கொடுங்கள்” என்றது. கொண்டையனின் மனைவியும் தனது மகளின் சாதகத்தை எடுத்து வந்து கொடுத்தது. கபடன் அதைப்பார்த்து இதுபோன்ற

பொருத்தமான சாதகங்களை நான் எந்தக் காலத்திலும் கண்டதில்லை “என்று சொல்லி அதை மறுபடி கொண்டையனிடம் கொடுத்தது. கொண்டையனுக்கு சாதகம் பார்க்கத் தெரியாவிட்டாலும் கபடன் சொன்னதைச் சரியென்றும் ஏற்றுக் கொண்டது.”

“எங்கள் இரு சாராருக்கும் நிகரானவர் எவரும் இல்லை. இந்த இரு சாதகங்களின் பிரகாரம் இந்தக் குழந்தைகள் உயர்ந்த தான்த்தை அடையும்; எங்கள் இரு சாதிகளைப்பற்றியும் நாட்டில் நிலவும் கதைகளைல் வாம் இனி மாறி விடும். திருமணஞ் செய்துகொள்ள விருக்கும் இருவருடைய சம்மதத்தைத் தான் இப்பொழுது கேட்கவேண்டும்.” இப்படிச் சொல்லிவிட்டு அவ்விருவரும் சந்திப்பதற்கு நாளைக்கு றித்து விட்டுக் கபடன் புறப்பட்டது.

சம்மதம்

குறித்த நாளன்று சின்னச்சாமி உறவினர் புடைகுழி கொண்டையனின் வீட்டிற்கு வந்தது. வீட்டிலிருந்தவர் கள் விருந்தினரை அன்போடு வரவேற்றனர். அவர்களுக்கு ஆசார உபசாரங்களெல்லாம் பலமாக நடந்தன. விருந்தினரும் அவற்றை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது கபடன் கொண்டையனின் காதில் ஏதோ முனைமுனுத்தது. அதற்குக் கொண்டையனும் தலையை அசைத்துவிட்டு வீட்டிற்குள் சென்றது. அங்கே மனைவியிடம் ஏதோ சொல்லிவிட்டு மீண்டும் தன்னிடத் தில் வந்து அமர்ந்து கொண்டது. எல்லோரும் அமைதியாக வீற்றிருந்தனர்.

சற்று நேரங்கழிந்ததும் கொண்டையன் மகள் சின்னவள் தாயாருடன் அவ்விடத்துக்கு வந்தது. அது தானாக அங்கு வந்தது, என்று சொல்வதை விட அதனுடைய அன்னையின் உந்துதலினாலேயே அங்கே கொண்டுவரப் பட்டது என்பதே பொருந்தும். விருந்தினரைக் கண்டதும் கின்னவள் முகத்தைக் கவிழ்த்தபடி முன்னால் வந்து நின்றது. தாயார் அதற்கு விருந்தினரை அறிமுகஞ் செய்து வைத்தாள். மகளும் விருந்தினர் ஒவ்வொரு வருக்கும் மரியாதை செலுத்திவிட்டு தாயாரின் சொற்படி ஒரு பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டது. “நாங்களும் இப்படித்தான் ஆரம்பத்தில் வெட்கப்பட்டதுண்டு.” விகடன் சொன்னது. இதைக்கேட்டு அங்கே பெருஞ் சிரிப்பு உண்டாயிற்று. சின்னவளும் சிரிப்பது போல் காட்டிக் கொள்ள முயன்றன.

சிறிது நேரத்தின் பின்னர்,

“எங்களுக்கு நிறைய வேலையிருக்கிறது” என்று சொல்லியபடி கொண்டையன் இருக்கையை விட்டு எழுந்தது. மகனும் எழுந்து தாய்க்குப் பின்னால் மறைந்து நின்றார்கள். விருத்தினரும் எழுந்து சிறிது தூரம் சென்று ஏதோ இரகசியம் பேசத் தொடங்கினார். கொண்டையன் தன்னுடைய உறவினர்களுடன் சேர்ந்து மேற்கொண்டு நடக்க வேண்டிய காரியங்களைக் கவனித்தது.

“நல்ல கூத்தாக இருக்கிறதே உன் னுடை முனு முனுப்பு. உனக்கு என்ன நடந்தது மகனே.” இப்படி பலதடவைகள் கூறியும் சின்னப் பெண் தன்னுடைய சினுங்கலை நிறுத்தவில்லை. “ஐயோ, அம்மா எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது. எனக்கு முடியவே முடியாது” என்று அது கூறிற்று.

“நீ ஏன் பயப்படவேண்டும்? ”.

“பயம்! அந்தக் கண்களில் குடிகொண்டுள்ள கொடுரத் தன்மையை, அந்த வாயின் நீளத்தை, பற்களின் கூர்மையைக் கண்டால் அம்மாவுக்குப் பயமாக இல்லையா? ”.

“பொய் பேசாமல் சும்மா இரு. எனக்கு இவற்றுல் ஒன்றும் பயமுண்டாக வில்லையே. பெற்றேரின் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படிவதுதான் நல்லபிள்ளைகளின் இலட்சணம்”.

எதைச் சொன்னாலும் சின்னவருடைய சினுங்கல் மட்டும் குறையவேயில்லை. கொண்டையனும் வந்து மகனுக்கு அறிவுரை கூறத் தொடங்கியது. “பழக்கமில் லாதவர்களைக் கண்டு பயப்படுவது பெண்களின் இயல்பு

தான். நாங்கள் உனக்கு என்ன தீமையா செய்யப் போகிறோம்? இந்த சம்பந்தத்தால் எங்கள் அனைவருக்கும் நன்மையே உண்டாகும். நீ பிறந்தபோதே இந்த ஊரில் எவருக்கும் கிட்டாத நல்ல காலமொன்று உனக்கு வரவிருக்கிறது என்பது எங்களுக்குத் தெரியும்; கல்யாணம் முடிந்து, கணவனுடன் சந்தோஷமாக இருக்கும் பொழுது எங்களை மறந்து விடாதே.”

தந்தையாரின் வார்த்தைகளினால் சின்னவளின் மனம் சற்று மலர்ந்தது. இருந்தாலும் அந்தக் கண்களையும் அந்த வாயையும் அந்தப் பல்லையும் அவளால் மறக்க முடியவில்லை. ஆகையினால் அவளுடைய சிறுங்கல் முற்றுக ஓயவில்லை. அவளுடைய மாமியும் வந்து புத்திமதி சொன்னால், மாமா வந்து கேவி செய்தார். “இது பொய்; இவள் சொல்வதைக் கேட்டு எமாந்து விட்டார்களா? இவளுக்கு இந்தக் கலியாணத்தில் ரொம்ப விருப்பம். ஆனால் தனக்கு இது பிடிக்கவில்லை என்று வேஷம் போடுகிறார்கள். ஆகையினால் இந்தப் பொய்க்கு ஏமாந்து விடாமல் எங்கள் காரியங்களைக் கவனிப்போம்” என்று கூறினார் மாமா. இதனால் அவ்விடத்திலேற்பட்ட சங்கடங்கள் நீங்கின. எல்லோரும் நெருக்கியதால், “உனக்கு இது சம்மதந்தானே” என்று கேட்ட அனைவருக்கும் சின்னவள் “ஆம்” என்றே பதிலளிக்கலாயினார்.

இரு தரப்பினரும் மீண்டும் ஒன்றாகக் கூடினார்கள். “எங்கள் குழந்தைக்கு இதிற் பூரண சம்மதம்” என்று விகடன் பேச்சைத் தொடங்கியது. “எங்கள் குழந்தை மட்டும் இதை மறுப்பாளா என்ன” என்று கூறிக்கொண்டு கொண்டையன் தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தது.

அங்கிருந்த அனைவரும் தங்கள் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தினர். விகடன் எழுந்து நின்று சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ற சொற்பொழிவு ஒன்றை நிகழ்த்தியது. பின்னர் எல்லோருக்கும் சாப்பாடு பரிமாறப்பட்டது.

விருந்து முடிந்ததும் சின்னவள் மீண்டும் விருந்தினர் முன் தோன்றினால். சின்னச்சாமி தன் ஞுடைய கையிலிருந்த மலர் மாலையைச் சின்னவளின் கழுத்திற் குட்டியது. அதனேடு சேர்த்து கரப்பான் பூச்சிப் பொதியொன்றை யுங் கொடுத்தது. சின்னவளும் தாயாரின் கட்டளைப்படி கோழி இறகொன்றை எடுத்து வந்து சின்னச்சாமின் வாயில் செருகின்றது. ஈற்றில் விருந்தினர் கொண்டையன் முதலியோருக்கு வணக்கங் கூறி விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

நரிக்காட்டில் நிச்சய தாம்பூலம்

அன்று நரிக்காடு மிக்க பரபரப்புடன் காணப்பட்டது. ஆகார பானங்களைப் பற்றி அங்கு எவரும் கவலைப்படுவில்லை. “கவனமாகப் பார்த்துச் செய்யுங்கடா குழந்தைகளே!” என்று பெரியவர்கள் இளைஞருக்கு அறிவுரை கூறினர். “என்ன நடக்குமோ யாருக்குத் தெரியும்.” என்று சிலர் தமது சந்தேகத்தை வெளிப்படுத்தினர். “ஆமாம்! இன்னும் ஒன்றும் எங்கள் கைகளிற் கிடைக்க வில்லையே. சிரந் தாழ்த்தி அமைதியாக நடந்து கொள்ளுவதுதான் இவ்விடத்திற்குப் பொருந்தும்.” என்று சிலர் கருத்துத் தெரிவித்தனர்.

சில இளம் நரிகள் குழப்பத்தில் ஆழந்திருந்தன. “எனக்கு கொழுத்த இரண்டு பேர் கிடைத்திருக்கிறார்கள்.” என்று ஒரு நரி சொன்னது. “மற்றை நாட்களைப் போல நீ என் பொருள்களைப் பறிக்கக் கூடாது, ஜாக்கிரதை” என்று சற்றே பலங்குன்றிய ஒரு நரி கூறிற்று. “எங்களுக்கு இன்று உன்னுடைய பொருள்கள் எதுவுமே வேண்டாம்” என்று அதற்குப் பதிலளித்தது மற்றுமொரு நரி. இதைக் கேட்டு எல்லோரும் கை கொட்டிச் சிரித்தார்கள். வேறு சில நரிகள் உதட்டை நக்கிக் கொண்டன. “சாப்பாடு முடிந்து விட்டால் தேன் குடியுங்கள்” என்று ஒன்று கேவி செய்தது.

விவேக பூரணனின் முகம் அன்று மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்திருந்தது. கண்களிரண்டும் ஆனந்தத்தில் மின்னின.

கபடன் விகடன் ஆகிய முதியோர் பலரும் அங்கே இருந்தார்கள். விவேகன் விகடனை நோக்கி ஒரு கள்ளப்பார்வையைச் செலுத்தி இவ்வாறு கூறியது.

“‘என்ன நீர் இன்று கலியாணச் சாப்பாடு சாப்பிடுவீரா?’’

“‘ஏன் சாப்பிடக் கூடாதா?’’ என்று விகடன் ஆச்சரியத்தோடு கேட்டது.

“‘சாப்பிடலாம், ஆனால் அன்று என்னைக் கேலி செய்திரே’’.

“‘இடைக்கிடை இப்படிக் கேலி இல்லாவிட்டால் வாழ்க்கையிற் சுவையேது?’’ இச்சந்தர்ப்பத்திற் கபடன் உரையாடலிற் கலந்து கொண்டது. “‘சத்தம் போடாதீர்கள், ஜாக்கிரதை! அதோ கமக்காரனும் நாயாரும் வந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். மகனுக்கு நடந்த கதிமறந்து விட்டதா?’’ விவேக பூரணன் கண்களை அகவத்திறந்து. “‘அந்தக் காலம் மலையேறி விட்டது. எங்களுக்கு அப்படியொரு சம்பவம் நடப்பதானால் எனது பெயருக்கு முன்னால் ஓர் எழுத்தை தச் சேர்ப்பதாகச் சொன்னேனால்லவா?’’

“‘ஆனால் அப்படி நடந்த பிறகு அடசரத்தை மாற்றுவதிற் பயனென்ன?’’

“‘ஜீயோ கபடனே! நீதான் பல தடவை கோழியூருக்கு வந்திருக்கிறேயே. அங்கே எங்களுக்கு நடக்கும் உபசாரங்களையும் கண்டிருக்கிறேய். இதற்குப் பிறகு ஏன் இந்தச் சந்தேகம்? அப்படிச் சந்தேகமாயிருந்தால் நீ இங்கேயே தங்கிவிடு நாங்கள் போகிறோம்.’’

“இல்லை....இல்லை....கோபிக்க வேண்டாம். என்ன நடந்தாலும் ஜாக்கிரதையாக இருந்து உங்கள் பெயரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுங்கள். அதுதான் நல்லது” என்றபடி கபடன் தன் பேச்சை முடித்துக் கொண்டது. எல்லோரும் பிரயாணத்துக்கு ஆயத்தமானார்கள். மனமகனை அவங் கரிப்பதில் அதிக நேரம் செலவாயிற்று. மாப்பிள்ளைக்கு அதில் பலபேர் உதவியாக இருந்தனர். நரிமாப்பிள்ளை சர்வலங்காரங்களுடன் அயவிலிருந்த குளக்கரைக்குப் போய் நீரில் தனது பிரதி பிம்பத்தைப் பார்த்தது, பின்னர் ஏனைய இளம் நரிகள் புடைகுழச் சென்றது. மாப்பிள்ளையைப் பார்த்தவர்கள் பேச்சு இழந்து நின்றனர். சிலர் சீழ் உதட்டை நீட்டி பக்கத்தில் நின்றவர்களைப் பார்த்தனர். வேறு சிலர் தமக்குள் ரகசியம் பேசிக் கொண்டனர்.

“இப்பொழுது அசல் மாப்பிள்ளை மாதிரியே இருக்கிறூர்” என்று ஒரு நரி சொன்னது. “இல்லாமல் வேறென்ன?” என்று நரிமாப்பிள்ளை அந்தப் பக்கம் திரும்பிச் சிரித்துக் கொண்டே பதிலளித்தது. மனமகனைக் கூட்டி வரும்போது “ஆஹா! அந்தக் காட்சியைப் பார்க்க இரண்டு கண்கள் போதுமா....” ஒரு நரி பரிகசித்தது. இதைக் கேட்டு எல்லோரும் சிரித்தார்கள். ஆமாம் மனமகனை வாயிற் கவ்விக் கொண்டாவருவீர்கள்? என்று வினாவியது ஒரு நரி. அதைக் கேட்ட மனமகனுக்கு கோப முண்டாயிற்று. “இல்லை, மாப்பிள்ளை கோழி ஊரிலேயே தங்கிவிடுவார்.” மனமகன் திடுக்கிட்டான். “டேய் பையன்களா! அதிக கேவி கூடாது.” என்று அந்தப் பக்கம் வந்த விவேக பூரணன் எச்சரித்தது. இதைக் கேட்ட இளையநரிக் கூட்டம் நாலாபக்கமும் பிரிந்து போயிற்று.

பிரயாணம் ஆரம்பமாகியது. இரண்டு பேர் பறிகளைக் காவியபடி மூன்றை சென்றனர். அதில் ஒரு பறியில் புழுக்களும், மறுபறியிற் கரப்பான் பூச்சிகளுமிருந்தன. மத்தளங் கொட்ட, குழல் ஊதி நாட்டியமாடும் நடனக் கோஷ்டி ஒன்று அதைத் தொடர்ந்து சென்றது. வீணை வாசித்துப் பாட்டுப் பாடும் பாடகர் கூட்டம் மூன்று வதாகச் சென்றது. இவர்களுக்கெல்லாம் பின்னால், மாப்பிள்ளை சென்றான். அவனைத் தொடர்ந்து உறவினர் கூட்டம் நிறைநிரையாகச் சென்றது. மிகவும் முதிய நரிகளையும் பிறந்த சின்னங் சிறு குட்டிகளையும் தவிர அன்று நரிக்காட்டில் உள்ள எல்லோருமே கலியாண வீட்டுக்குச் சென்றனர்.

கோழியூரில் நிச்சய தாம்புலம்

நரிக்காட்டில் என்ன கவியானம். உண்ண மயான கலியானம் பார்ப்பதானால் கோழியூருக்கல்லவா போக வேண்டும்? அன்று கோழியூரின் திருமணக் கோலத்தைக் காணுத ஒருவருக்கு அதன் எழிலை விபரிப்பது அவ்வளவு இலகுவான காரியமன்று. மனமகளின் திருமண விழாவை அதிசிறப்பாகக் கொண்டாடுவது வழக்கமாகையால், இதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை.

முட்டையிடும் கோழிகள் அன்று அதிகாலையிலேயே தங்கள் அலுவல்களை முடித்துக் கொண்டன. அடைகாக்கும் கோழிகள் சிறிது நேரம் கூட்டுக்குள் சென்று அடைகாப்பதும் மீண்டும் வெளியே வந்து பார்ப்பதுமாக இருந்தன. ‘இஃது என்ன பெரிய தொல்லையாக இருக்கிற’ தெனவும் அவை சின்னங்கிக் கொண்டன. சின்னஞ்சிறு குஞ்சகளையுடைய தாய்க் கோழிகள் குப்பை மேட்டைக் கிளரிக் குஞ்சகளுக்கு உணவுட்டிவிட்டு கலியானவீட்டுக் குப் போவதற்குத் தயாராயின. கோழிக் குஞ்சகளும் உணவைப்பற்றி அதிகம் கவனமெடுக்காமல், திருமணத்துக்குச் செல்வதற்கு அலங்கரிப்போரை அங்குமிங்கும் ஓடிஓடிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. கோழிகள் தமது இறக்கைகளைக் கூடியவரை நீட்டி அலகினால் கோதி, பழைய இறகுகளை உதறி உதிர்த்துத் தம்மை அலங்கரித்துக் கொண்டன.

பெட்டைக் கோழிகளில் சில மணப்பெண்ணை அலங்கரித்தன. என்ன அலங்காரம் வேண்டியிருக்கிறது? அழுவதைத்தவிர மனமகளுக்கு வேறு எதுவுமே செய்ய

முடியவில்லை. கண்ணீரினால் அவனுடைய உடம்பு நனைந் திருந்தது. திருமணத்துக்கு, வரும் உறவினர்களைக் கானும்பொழுதெல்லாம் அவனுடைய அழகை அதி கரித்தது. கிழக்கோழிகள் வந்து அவளைத் தேற்றத் தொடங்கின.

“எனடியம்மா அழுகிறுய். எவ்வளவு மகிழ்ச்சியோடு போகவேண்டிய பிரயாணம் இது. பெற்றேரையும், சகோதரரையும் பிரிந்து போவது உண்மைதான். ஆனால் புதிய உறவினரோராகுவர் கிடைக்கிறார்கள்வா? பெற்றேரைன் அன்பு சகோதரர்கள் மத்தியில் பங்குபோடப்படுகிறது. ஆனால் வரவிருக்கும் உறவினரின் அன்பு உனக்கு மட்டுந்தானே சொந்தம். பெற்றேரைன் பாசம் சிறந்தது தான். ஆனால் இந்த வயதில் உனக்கு இந்தப்புதிய உறவினரின் அன்புதான் எல்லாவற்றையும் விட மேலான தாக இருக்கும். செத்த வீட்டிலல்லவர் யாரும் அழுவார்கள். திருமணநாளில் யாராவது “அழுவார்களா?”

சிறிது நேரத்தின் பின்னர் மற்றுமொரு கிழட்டுக் கோழி, அவ்விடத்துக்கு வந்தது. இதுபோன்ற அறி வுரைகளை வழங்கியது. மணமகளின் காதுகள் இந்த அறிவுரைகளினால் நிரம்பி வழிந்தன. மீண்டும் மீண்டும் ஓரே பல்லவியைக் கேட்டுப் புளித்து விட்டது. காதுகள் புண்பட்டுவிட்டன. இப்பொழுது மணமகளின் அழகை திசைமாறியது. இதுவரை திருமணத்துக்காக அழுதவள் இப்பெருமது தனக்கு வழங்கப்பட்ட அறிவுரைகளைப் பொறுக்க முடியாது அழுகிறார்களா என எண்ணத் தோன்றியது. ஏன்? எந்த விஷயமானாலும். பொருத்தமான இடத்தில் உசிதமான வேளையில் நிகழ்வதே சிறப்பு. இங்கு அப்படியா நடக்கிறது? வரும் கிழட்டு ஜீவன் களைல்லாம் ஒன்றையே திரும்பத் திரும்பக் கூறுகின்றன. இதைக்கேட்டு எப்படி அழாமலிருப்பது?

நடுத்தர வயதைச் சேர்ந்த பேடையொன்று அவ்விடத்துக்கு வந்தது:—

“மகளே! நீ அந்நிய வீட்டுக்குச் செல்கிறோய். இதுவரை காலமும் தாய் தந்தையருக்குக் கீழ்ப்படிந்து கொண்ட மை போற்றுதற்குரியது. இப்பொழுது பெற்றேரைப் பிரிந்து புதிய வாழ்க்கையொன்றை ஆரம்பிக்கப் போகிறோய். இதை மறந்துவிடாதே. நீ இங்கே இருக்கும் பொழுது நடந்து கொண்டமுறைகளை உன் புருஷன் வெறுக்கக்கூடும். அது போன்ற சந்தர்ப்பங்களில் நீ உன் புருஷன் மனதை அறிந்து அதை வேதமாகக் கொண்டு அவனுக்கு ஏற்றமுறையில் பணி செய்வது உனது கடமையாகும். ‘என்னுடைய அம்மா இப்படிச் சொன்னுளே. அப்பா இப்படிக் கூறினாரே. இதையெல் வாம் செய்யாமலிருப்பது எப்படி?’ என்று பெற்றேரின் எண்ணங்களில் மூழ்கி கணவனின் சொற்படி நடக்க விரும்பாவிட்டால், கணவனுடன் போகக் கூடாது. இங்கேயே தங்கிவிடவேண்டும். இதற்கு மாருக யாரா வது உனக்கு புத்திமதி கூறுவார்களானால் அவர்கள் உனது பகவர்களாவர்’ என்றது.

இழக் கோழிகள் சில இந்த அறிவுரையினால் மனங்கோணின. இருந்தும் மனமகளின் அழகை நின்று விட்டது. புதிதாகத் கற்றுக் கொள்ளவேண்டிய, புதிதாகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய எத்தனையோ விடயங்கள் இந்த அறிவுரையில் இருப்பது மனமகளுக்குத் தெரிந்தது. “பெற்றேர்கள் மட்டும் தான் தனக்கு அறிவுரை தரவேண்டுமா? தனக்கு நன்மை பயக்கும் விடயங்களை அந்நியர் சொன்னாலும் பாதகமில்லையே? ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்கதாகயிருந்தால் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதுதானே. இந்த மாயி கூறியது அனைத்தும் உண்மை போலத்தான் தெரிகிறது. குடும்பத்தில்

அமைதி நிலவுவதற்கும்; வாழ்க்கையில் தொல்லைகள் ஏற்படாமலிருப்பதற்கும் இந்த அறிவுரைகளைக் கடைப்பிடிப்பது தான் சிறந்தது.” இந்த எண்ணங்களினால் மணப்பெண்ணின் மனம் உறுதியாயிற்று, கலக்கம் தெளிந்தது. கண்ணீர் வற்றியது. அழுகையும் நின்றது.

மணப்பெண்ணும், உறவினரும் தயாராகியதும் பயணம் ஆரம்பமாயிற்று. என் இந்தப் பயணம்? திருமணம் கோழியூரில் நடைபெறவில்லை. கோழியூருக்கு அருகிலுள்ள காட்டின் நடுவில் அதை நடத்துவதாக இரு கட்சியினரும் முன்னரே தீர்மானஞ்செய்து கொண்டனர். இது, முற்றிலும் புதியதொரு முறையென, மணமகனின் வீட்டார் சொல்லிக் கொண்டனர். மணமகனின் வீட்டாரோ “நாங்கள், பழைய பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள். பழைய முறைப்படி நடப்பவர்கள்” என்று சொல்லி அச்சத்தோடு இதற்கு உடன்பட்டனர். சின்னஞ்சிறு கோழிக்குஞ்சுகளையும், அவற்றைப் பார்த்து வந்தபேடைகளையும் விட ஏனையோர் அனைவரும், குறிப்பிட்ட இடத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

உற்சவம்

அன்று வியாழக்கிழமை. சூரியன் உதித்து இரண்டரை மணித்தியால்ம் கழிந்தது. கோழியூருக்கருகிலிருந்த காட்டில் உற்சவம் நடைபெறுவதெற்கேனக் குறிக்கப்பட்ட இடத்தில் கோழிகளும் நரிகளும் குழுமியிருந்தன. பலவித வர்ணப். பூக்களால் நாலாபுறமும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. மாப்பிள்ளை வீட்டிலிருந்து வந்த வாத்தியக்கோவிடி யின் இனிய சங்கிதத்தால் திருமணத்துக்கு வந்திருத்தவர்கள் குதூகலமடைந்தனர். ஒரு புறத்தில் காதுக்கினியகித மிசைத்தனர், வேறேர் இடத்தில் வாசனைத் திரவியங்களின் மணம் மூக்கைத்துளைத்தது; இவற்றுக்கெல்லாம் அப்பால் ஓரிடத்தில் நாவுக்கு ருசியான இனியதின் பண்டங்களும், பானங்களும் தயாராயின. வேறேர் இடத்தில் உடலுக்கு இதமாகச் சாமரம் வீசினர். இவ்வாறு இன்னேரன்ன கோலாகலக் கூத்துக்களால் எல்லோரும் மனம் மயங்கி மகிழ்ந்தனர்.

நடுவில் இடத்துக் கேற்ப ஒரு மணமேடை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இந்த மணவறையின் ஒரு பக்கத்தில் பெற்றேரும் நெருங்கிய உறவினரும் உடனிருக்க மனப்பெண் வீற்றிருந்தது. அதனுடைய கணகள் நிலம் நோக்கித் தாழ்ந்திருந்தன. அது எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் தலையை உயர்த்தவேயில்லை. அங்கே வந்தவுடன் மட்டும் ஒரே ஒருதடவை மணமகளைக் கடைக் கண்ணால் பார்த்தது. அதன் பிறகு அந்தப்பக்கமே அது திரும்ப வில்லை. உறவினர் ஒருவரோடொருவர் ஆசையோடு

பேசிக் கொண்டார்கள். இடைக்கிடை மாப்பிள்ளை வீட்டாரையும் கவனித்தனர். எல்லோரும் முகூர்த்த வேளையை எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தனர்.

மணமேடையின் மறுபக்கக்கில் உறவினர் புடைகுழு நரி மாப்பிள்ளை வீற்றிருந்தது. ஒரு சமயம் அது தலையை நேராக்கியபடி தாடியைத் தடவிச் சுருட்டிட்டுக்கொண்டு சுற்றுமுற்றும் பார்க்கும். சிலவேளை அருகிலிருக்கும் நண்பர்களோடு சிரித்துப் பேசும், அடிக்கடி மணப்பெண்ணையும் அவளுடைய உறவினர்களையும் பசிக்களைப்போடு பார்த்து வாயை ஈரமாக்கிக் கொள்ளும். உதடுகளை நாக்கினால் நக்கிவிட்டபடி சப்புக் கொட்டும். மாப்பிள்ளை மட்டும்தான் இதையெல்லாம் செய்தார் என்பதற்கில்லை. அவருடைய உறவினர்கள் அனைவரும் இதையேதான் செய்தார்கள்.

சுப இலக்கினம் தொடங்கியது. முகூர்த்த வேளையும் நெருங்கியது. அப்பொழுது மணமகனின் உறவினர்களான இரண்டு முதியவர்களிடையே பெரிய விவாத மொன்று ஏற்பட்டது. “முகூர்த்த வேளையில் என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதுபற்றியே அவர்கள் விவாதித்தார்கள். முகூர்த்தத்தில் மணவறையில் ஏறவேண்டியதுதானே” என்றார் ஒருவர். “தாலி கட்டி புத்தாடை அனிவிக்க வேண்டும்” என்றார் மற்றவர். இப்படியே இந்த அறிஞர் களின் விவாதம் நீடித்தது. முகூர்த்தவேளையும் நன்றாக நெருங்கிவிட்டது. “இதை முன்னரே ஆராய்ந்து ஆயத்த மாக வந்திருக்கவேண்டும். உங்கள் சொற்போரை நடத்த இதுதானே இடம்?” என்று கொண்டையன் வெறுப்புடன் சொன்னது. பக்கத்தில் நின்ற போர்முள்ளன் முன்னால் வந்து, விவாதத்திலீடுபட்டிருந்த இருவரையும், விலகிப் போய் விவாதஞ் செய்யுமாறு கூறிவிட்டு, மணவறையரு

கே இருந்த கிழப்பேடையிடம் போய், விரும்பியபடி உற்சவத்தை நடத்தும்படி கூறியது. பின்னர் பெண்ணுக்குத் தாலிகட்டிப் புத்தாடை அணிவித்தனர்.

கோழிப் பூசகர் ஒருவர் முன்னால் எழுந்து புதுமணத் தம்பதியரின் கைகளைப் பற்றிப் பிணைத்தார். “கந்தரி! நான் உண்ணை என் மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்கிறேன். என்னுடைய கடமையிலிருந்து நான் என்றும் தவறு மாட்டேன். எல்லா தெய்வங்களும் எம்மைக் காப்பதாக” என்று மாப்பிள்ளைப் பையன் கூறினான். “சவாமி, நீர் என் கணவரானீர்; என்னுடைய கடமையைச் சீழைக்கின்றிச் செய்வேன். சகல தெய்வங்களும் எம்மைக் காப்பதாக” என்று மனப்பெண்ணும் கூறியது. இவ்வாறு இருவரும் கூறி முடித்ததும். புரோகிதக் கோழி இருவருடைய கைகளையுன் சேர்த்துக் கட்டியது. பின்னர் திருமணச் சுலோகங்களைச் சொல்லி அக்கினி சாட்சியாக, இவர்கள் இருவரும் விதிப்படி மனந்து கொண்டார்கள் என்று கூறி “....கொக்கர கோ கோ”....என்று ஆசிர்வதித்தது. “வாழ்க! வாழ்க!” என்ற கோஷத்துக் கிடையே கத்தியால் தேங்காயுடைக்கும் சத்தம் ஒன்றும் கேட்டது. சரி சமனாக உடைந்த இரண்டு தேங்காய்ப் பாதிகளும் ஒன்றாக மேல்நோக்கி இருந்தன, எல்லோரும் குதூகலத்துடன் மகிழ்ச்சியாரவாரஞ் செய்தனர். கொண்டையன் கோழியூரில் உள்ள இரண்டு குப்பைமேடுகளை மகனுக்குச் சிதனமாகக் கொடுத்தது.

தட்டுக்களிற் பரப்பிய தின்பண்டங்களைச் சிலர் அங்கு மிங்குமாகக் கொண்டு சென்று பரிமாறினர். மாப்பிள்ளை வீட்டார், இத்தின்பண்டங்களைக் கைகளினுற் தொட்டு

மட்டும் பார்த்தார்கள். “இனித்தானே எங்களுடைய கல்யாணச்சாப்பாடு” என்று முனுமுனுத்தப்படி ஒன்றை யொன்று பார்த்துக்கொண்டன. மனமகளின் வீட்டார் வயிறும் மனமும் நிறைய உண்டார்கள். சில கோழிகள் மனமகனுடைய வீட்டார் கொண்டு வந்த சிற்றுண்டிப் பறிகளைச் சுற்றி நின்று தமது கைவரிசையைக் காட்டின.

இதற் கிடையில் சங்கீதக் கோஷ்டியினருக்கு சாப்பிடுவ தற்கோ குடிப்பதற்கோ அவகாசம் வாய்க்கவில்லை. ஒரு ராகம் மீட்டி முடிந்ததும் புது ராகம் தோன்றியது. மத்தளத்தின் தோலும், வீணையின் நரம்புகளும், குழலின் துவாரங்களும் முற்பிறவியில் செய்த பாவங்களை அன்று தான் தொலைத்துகொண்டிருந்தன. வாத்தியங்களின் இனிய நாதமும், ஆகார பானங்களின் சுவையும் ஒன்றாக இலைந்தது போற் தோன்றியது.

திருமண உபதேசம்

கலியாணச்சாப்பாடு முடிந்தது. உரையாடல்களைல் ஸாம் நின்றன. வாத்திய இசையும் பாட்டும் கூத்தும் முடிவடைந்தன. எல்லோரும் மனமக்களைச் சுற்றி உடகார்ந்திருந்தனர். எங்கும் அமைதி நிலவியது.

குதாகலக் கூச்சலுக்கு மத்தியில் கபடன் ஏழுந்து நின்றது. தூரத்தில் வீற்றிருந்தவர்களைல்லாம் அருகில் நெருங்கி வர ஆரம்பித்தனர். அமைதி நிலவிற்று. கபடன் தனது உபதேசத்தை ஆரம்பித்தது:

மனமக்களே! நண்பர்களே! உறவினர்களே! நான் மிகவும் புண்ணியம் செய்தவன். வரலாற்றில் பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்படவேண்டிய இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மனமக்களை ஆசீர்வதிக்கும் உயர்ந்த ஸ்தானத்தை அடைந்துள்ள நான் உண்மையிலேயே. புண்ணியவான்தான். புண்ணியம் எப்படியிருந்தாலும் ஒரு உண்மையை மட்டும் இவ்விடத்தில் மறைக்கக் கூடாது. அதாவது இந்தக் காரியத்தை என்னை விட அறிவிலும் அனுபவத்திலும் மிக்க ஒருவர் செய்வது தான் பொருத்தம்; அத்தகையார் இக் கூட்டத்திலிருக்கிறார். அவர் என்னை மன்னிப்பாராக.

தெய்வங்களும் மகிழ்ச்சியோடு பார்த்திருக்கும் வைபவம் இது. உலகம் தோன்றிய நாளிலிருந்து பகைவர்களாக இருந்த இரண்டு கட்சியினர் இன்று நண்பர்களாகி விட்டார்கள். நரிகளும் கோழிகளும் பகைவர்களே. இது என்றும் மாரூது என உறுதியாயிருந்த கோட்பாடு இன்று மாறிவிட்டது. நரிவர்க்கத்தில் ஒப்

பாரும் மிக்காரும் இல்லாத இளைஞரைவன் கோழி இனத்தில் ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லாத யுவதியை மன முடித்துள்ளார். ஆகவே, அனைவரும் மகிழ்ந்திருப்பதற்கு இது போன்ற பொருத்தமானதொரு சந்தர்ப்பம் கிடைக்குமா?

மனமகன் சகல குணங்களும் நிரம்பப்பெற்றவர். இவர் சொற்படி நடப்பதற்கு இவருடைய வர்க்கத்தினர் தயங்கியதில்லை. அவ்வாறு செய்வதில் அவர்களுக்கு எந்தவித வருத்தமும் ஏற்படவில்லை. இவரின் பெற்றே ரும் ஆசிரியர்களும் இவரால் மிகவும் பெருமைப்படுகிறார்கள். மற்றையரோ இவர் ஏனைய இளைஞருக்கு முன்மாதிரியாக இருக்கவேண்டுமென விரும்புகிறார்கள்.

மனமகனும் சகல குணங்களும் நிரம்பப் பெற்றவன். அவர்களுடைய இனத்தைச் சேர்ந்த இளம் பெண்களுக்கு அவள் முன்மாதிரியாகத் திகழ்கிறார்கள். அவள் பெற்றேருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடந்தாள் என்பதற்கு அவர்கள் அவள் பால் காட்டும் அன்பே சாட்சி. உறவினர் களிடத்தில் அவள் கொண்ட அன்பை அவர்கள் கொடுத்த பரிசுகளே விளக்குகின்றன. அவர்களுடைய நண்பர்கள் இங்கே ஏராளமாகக் குவிந்திருப்பதிலிருந்து சிநேகிதர்கள் பால் அவர்களுக்கிருந்த அன்பு வெளிப்படுகிறது. முற்பிறவியில் செய்த புண்ணியத்தால் தான் இந்தப் பிறப்பில் இப்படியொரு கணவன் அவர்களுக்கிடைத்திருக்கிறார்கள்.

குறையாக ஒருவார்த்தையாவது சொல்ல முடியாத மனமக்கள். குற்றங்காண முடியாத முகூர்த்தம். குறைகாண முடியாத விருந்தினர் கூட்டம். சிறப்பான உற்சவம். எங்கள் உள்ளாம் மகிழ்ச்சியில் நிரம்பியிருக்கிறது. வாழ்த்துக்களால் ஆகாயம் நிறைந்திருக்கிறது.

நல்ல சகுனங்களால் கண்மலர்கிறது. இது போன்ற ஒரு இடத்தில் இவர்களைப் போன்ற தம்பதியரை வாழ்த்துவதும் பெருமைதான்.

இந்த வேளையில் புத்திமதி சொல்ல தயாராகிறவர் களும் உண்டு. ஆனால் நான் மட்டும் அந்தக் கூட்டத் தைச் சேர்ந்தவன்கள். கல்யாணமண்டபத்தில் அறி வுரையும். கல்யாணப் பந்தியில் வெற்றிப்பான மும் ஒன்று தான். இதை நான் நன்கு அறிவேன்.

இருந்தாலும், அறிவுரை கூறுவதை எவரும் ஆட்சேபித்தலாகாது என்பதற்காகவே நான் இதைச் சொல்கிறேன். தெய்வங்களே! குறையேதும் ஏற்படாதவாறு இவர்களைக் காப்பாற்றுங்கள். மணமகளின் பெற்றேர்களே! உங்கள் குலத்துக்கு ஒரு மகன் வந்திருப்பதாக எண்ணிக் கொள்ளுங்கள். மணமகளின் பெற்றேர்களே, உங்கள் வம்சத்தில் ஒரு மகன் புகுந்திருப்பதாக எண்ணுங்கள். உறவினர்களே, நன்பர்களே உங்கள் அன்புக்கும் கொரவத்துக்கும் ஏற்ற ஒரு புதிய குலம் இங்கே உருவாகியிருப்பதை நன்கு நினைவிலிருத்திக் கொள்ளுங்கள். மணமக்களே, உங்கள் அன்புத்தளை தளராமல், வசைபாடுபவர்களின் திருவாய்கள் திறவாமலும், புகழ் பாடுபவர்களின் குரலோசை ஓயாமலும் சம்பத்துக்களைச் சேர்த்தும் விபத்துக்களை நீக்கியும், வாழுங்கள். இவ்வறிவுரைகளைக் கூறிய இந்தக் கபடனுக்கு எதிர்க்காலத்தில், இது போன்றதொரு கலியாண விருந்துக்கு வருவதற்கு பாக்கியமிருந்தால், அவர் தமது வாயை பத்திரமாகப் பூட்டி வைத்துக் கொள்ளும்படியும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். புண்ணியவான்களே! இதுவரை நடந்த வேடிக்கைப் பேச்சுக்கள் இத்துடன் முடிவடைகின்றன. பொறுமையாக இருக்கும் படி அனைவரையும் வேண்டிக் கொள்கிறேன்.

கல்யாண மண்டபமே சிரிப்பில் குலுங்கியது. கல்யாணக் கொண்டாட்டங்களில் மூழ்கித் திளைத்திருந்தவர்கள், உற்சவம் இவ்வளவு விரைவில் முடிவடைவதை விரும்பாமல் முன்னுத்தார்கள். பேச்சில் வல்லவர்கள் இதைப் புகழ்ந்தனர், திறமையற்றவர்கள் பொருமைப்பட்டார்கள். இளஞர், ஆச்சரியப்பட்டனர். இளம் பெண்கள் கடைக்கண்ணால் அங்குமிங்கும் பார்த்தனர்; இத்தனை செயல்களுக்கு மத்தியில் கபடனின், சொற்பொழிவு முடிவடைந்தது.

இப்பொழுது அனைவரும் மணமகனைப் பார்த்தனர். அவன் என்ன பதில் கொடுக்கப்போகிறான் என்று கேட பதற்கு எல்லோரும் காதுகளை விரித்து கழுத்தை நீட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.. தத்தம் ஆசனங்களில் நிமிர்ந்து ஒழுங்காக இருந்தனர். சிலர் தலையை ஒரு பக்கமாகச் சாய்த்துச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தனர். மணமகன், நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான். உதடுகளை இறுக்கிக் கடித்துச் சுவைத்தான், இடமும், வலமுமாக மாறிமாறித் திரும்பி னன். ஒரு கணம் தன் தாடியை முறுக்கிவிட்டான். மறுகணம் உடம்பின் மேற்பகுதியை திருப்பினான். ஒரு தடவை இடப்புறமாக வளைந்தான். மறு தடவை வலப் புறமாக வளைந்தான். கடைசியில் மணமகன் வாய் திறந்தான். அவன் பேச ஆரம்பித்தான்.

புன்னியப் பெருந்தகையான கபடனே! உறவினரே! நன்பர்களே! இது பெரிய அநியாயம். ஒருவன் மீது நிறையப் பாரத்தை ஏற்றி உயரமானதொரு வேலியைக் கடக்கச் சொன்னாற் கூட அதை அக்கிரமமான செயலாகக் கருதமாட்டார்கள். ஒரு புறம் அன்புப் பஞி, மறு புறம் சீதனப்பஞவும் உபசாரப் பஞவும், வேஜேரு புறம் இல்லாத குணத்தை ஏத்தும் புகழ்ச்சிப் பஞவையெல்லாம் சேர்த்து என்னை அமிழ்த்த நீங்களும் உபதேசம்

செய்யும் படி கேட்பது அநியாயமல்லவா? எதிர்காலத் தில் இதுபோன்றதொரு நிகழ்ச்சியில் காலெடுத்து வைக்கக் காத்திருக்கும் இளைய தலை முறையினருக்கு இது மிகவும் கொடுரோமான அக்கிரமம்.

இருந்தாலும் என்ன செய்வது? செய்யவேண்டியது எதுவோ அது செய்யப்படவே வேண்டும். இப்பொழுது என்னுடைய.....என்னுடைய இந்த.....இந்த ஐயையோ.....நான் என்ன சொல்லவந்தேன்? இதற்கு முன்னர் இந்தப் பெயரை சொல்லிப்பழக்கமுள்ளவர்கள் இதை எனக்குச் சொல்லித்தாருங்கள் ('காதலி' என்று சபையிலிருந்து ஒரு குரல் வந்தது) உங்களுக்கு புண்ணியம் கிடைக்கட்டும்! இப்பொழுது என்னுடைய குணங்களையும், என்னுடைய காதலியின் குணங்களையும் கூட்டிப் பெருக்கிக் கூறிவிட்டார்கள். எங்கள் இருவரையும் வாழ்த்தி மக்கத்தான் தொரு உபதேசமும் செய்து, விட்டம் ர்கள். நீங்கள் சொன்ன அளவு குணநலன்கள் என்னிடம் உண்டோ என்னவோ எனக்குத் தெரியாது. அப்படி எல்லாம் அமைந்திருந்தால் நல்லதுதான். ஆனால் அந்த குணங்களெல்லாம் என்னை வந்தடைவதாக! இதை நான் மிகவும் விரும்புகிறேன். என்னுடைய.....என்னுடைய .....ஆ....நினைவு வந்துவிட்டது என்னுடைய காதலியின் குணநலன்களைப்பற்றிய வர்ணனைகளைக் கேட்டு என்மனம் மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்தது. இதுபோன்ற குணநலன்கள் வாய்க்கப்பட்ட காதலியை அடைந்தது எனது புண்ணியத்தாலன்று. என்னை முன்னேற்றி இந்நிலைக்கு கொண்டுவந்த எனது உறவினரின் பூர்வஜனம்பலனால் தான் இந்நிகழ்ச்சி நடந்துள்ளது. எவ்வாறுஞாலும் எங்களுடைய குணங்களை போற்றி எம்மை வாழ்த்தி, தைரிய மூட்டிய கபடனுக்கும், அவரைச் சேர்ந்த உறவினருக்கும், நண்பர்களுக்கும், எங்கள் மனம் நிறைந்த நன்றியையும் வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

என்னுடைய அங்பு மனைவியும் இந்த நன்றி பாராட்டுத் தவிற் பங்கு கொண்டு என்னை ஊக்குவிக்கிறோர். எல்லாவற்றையும் விட இந்த, திருமண விழாவில் எங்கள் உறவினரதும் நண்பர்கள் தும் அன்பையும் ஆதரவையும் அனுபவித்து மகிழ்ந்ததே மிக உன்னது அமிசமென நாங்கள் இருவரும் நினைக்கிறோம்.

நீண்ட சொற்பொழிவொன்றை நடத்துவதற்கு இது நேரமன்று. எனது வாழ்க்கையில் இது போன்ற தொருசந்தரப்பம் இப்பொழுதுதான் முதல் தடவையாக கிட்டியுள்ளது. எனக்கு இதுபோன்ற விஷயங்களில் ஊக்கமும் ஆற்றலும் குறைவாக இருப்பதால் எனது பேச்சில் பிழையேதும் உண்டானால் மன்னித்தருஞம்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன். நாங்கள் மீண்டும் உங்கள் அனைவருக்கும் எங்கள் நன்றியறிதலைக் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

இதன் பிறகும் பலசொற்பொழிவுகள் நிகழ்ந்தன. கடைசியில் வாழ்த்துப் பா வாசிக்கும் நேரம் வந்தது. இளங்கோழியொன்று நீளமும் அகலமுமுடைய ஒரு வாழ்த்து மடலைக் கெட்டியாகத் தூக்கி வாசிக்கத் தொடங்கியது.

“வாழ்க”

அழகும்....மிகு தேஜசம் ஒளிரும், சகல நகரங்களையும் சேர்ந்தவர்கள் குழுமியிருக்கும் நரிக்காடு என்னும் பிரபலமான நகரில் விவேக பூரணன் என்னும் நாமத்தை யுடைய நரி ராஜாவின் புதல்வனுன் பூஷீ.....

இதுவரை மிகுந்த கஷ்டத்தோடு எல்லாவற்றையும் சகித்துக் கொண்டிருந்த மணமகன் பொறுமை இழந்தது. அது வலது கையை உயர்த்தி வாழ்த்து மடல் வாசிப்பதை நிறுத்தினிட்டு.

‘வேண்டாம் நண்பர்களே! முன்னரெல்லாம் இது போன்ற சந்தர்ப்பங்களில் வாழ்த்து மடல் படிப்பது எங்களிடையேயும் வழக்கமாக இருந்ததை நான் மறக்க வில்லை. ஆனால் இல்லாததையும் பொல்லாததையும் கூறி புரியாத பாஸூயில் ஏற்றிப் புகழ்ந்துரைக்கும் இந்த வாழ்த்து மடல் வாசிப்பதைக் கேட்பதற்கு இப்பொழுது நரிகள் விரும்புவதில்லை. நரிகளுக்கு நிந்தனையாக இருந்த இந்த வழக்கம் மனிதர்களிடையேயும் பரவி இருக்கிறது. இதனால் நமக்கென்ன இலாபம்? தெரிந்து கொண்டும் நாங்கள் இப்படியான வேடிக்கைகளுக்கு இடந்தருதலா காது’ என்றது.

குதூகலக் கோஷத்துக்கு மத்தியில் வாழ்த்துமடல் சபையிலிருந்து வெளியே எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. புதுமனைத் தம்பதியரும் மனமேடையிலிருந்து இறங்கி அருகிலிருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்தார்கள்.

கலியாண ஊர்வலம்

பயணத்துக்குத் தயாராக வேண்டிய நேரம் நெருங்கியது. மாப்பிள்ளை வீட்டார் பொறுமை இழந்து பார் திருந்தனர். பெரியவர்கள் சீக்கிரம் சீக்கிரம், என்றபடி அங்குமிங்கும் ஒடினார்கள். பெண்வீட்டார், ஊர்வலம் செல்வதற்கு பொருத்தமான சிலரை நியமித்தனர். மிகச் சிலரே பிரயாணத்துக்குத்தயாராயினர். இதைக் கண்ட விவேக பூரணன் “சே! சே! இப்படிச் செய்வது தவறு. கோழியிலுள்ள எங்கள் உறவினர்கள் எல் ஓலாரும் புறப்படவேண்டியதுதானே? ஏன்? சிலர் பின் தங்கிவிட்டார்கள். நாங்கள் எல்லா உறவினர்களையும் வரவேற்கக் காத்திருக்கிறோமே?.”

பெண்வீட்டார் இதைக் கேட்டு ஆச்சரிய மடைந்தனர். கொண்டையன் முன்னால் வந்து “அன்பார்ந்த உறவினரே! அப்படியொரு வழக்கமும் உண்டா? பெண்ணின் தாய் தந்தையர் பக்கத்தைச் சேர்ந்த சிலர் தான் இந்த ஊர்வலத்தில் கலந்து கொள்வார்கள். நீங்கள் எங்களை வரவேற்கத் தயாராக இருந்தாலும் கூட திருமணச் சம்பிரதாயங்களை மீறுவது அழகல்ல” என்றது.

‘இது எவ்விடத்துப் பழக்கம்? நரிக்காட்டில் அப்படி யொரு வழக்கமில்லையே. போகக் கூடியவர்கள் அனைவரும் இந்தப் பிரயாணத்தில் கலந்து கொள்வார்கள். இதைவிடவும் ஒரு நல்ல வழக்கம் உண்டா? இதனால் மாப்பிள்ளை வீட்டைச் சேர்ந்த பெரியவர்களை யெல்லாம் உபசரிப்பதற்கு பெண்வீட்டாருக்கு ஒரு சந்தர் ப்பம்

உண்டாகும். அதே போல பென் வீட்டைச் சேர்ந்த பெரியவர்களை வரவேற்க மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கும் வாய்ப்பேற்படும்” என்று விவேகபூரணன் பதிலளித்தது.

கொண்டையன் இதை ஏற்க மறுத்தது. ஒரு கட்சியினரின் கொள்கைகளையே கடைப்பிடிப்பதால் மற்றக் கட்சியினர் இகழப்படுகிறார்கள். இருசாராரும் ஒன்றுகி, உங்கள் கூட்டத்தவர்கள் எங்களுடைய வழக்கங்களை மதிக்க வேண்டும். இதை எங்களுடைய வழக்கம் மட்டு மல்ல எங்களைப் பாதுகாத்துவரும் மனிதர்களும். இதனை மதித்துக் கடைப்பிடிக்கிறார்கள்.

விவேக பூரணன் தலையைச் சற்று அசைத்து கேலியாகச் சிரித்தபடி “மனிதர்களின் பழக்கவழக்கங்கள் நரி களுடைய வழக்கங்களைப் போல் சிறந்தனவல்ல என்பதை இன்னுமா அறியவில்லை? மனிதர் இடத்துக்குத் தக்கவாறு எதையும் மாற்றிக் கொள்வார்கள். அவர்கள் முன்னரெல்லாம் பகல் முசூர்த்தத்தில் கலியாணம் செய்வதில்லை. ஆனால் இப்பொழுது செய்கிறார்கள். முன்னர் காலனிகளை மாட்டிக் கொண்டு மணமேடையில் ஏற்மாட்டார்கள். இன்று நிலைமை மாறிவிட்டது. முன்பு ஆடை அணிகளை உண்மையிலேயே அணிந்தனர். இன்றே புறத்தே போட்டு ஊசிகளைக் குத்தி வேடமிடுகின்றனர். இப்படியான மனிதரின் வழக்கங்களையோ ஏற்றுக் கொள்ளச் சொல்கிறீர்கள்?” என்றது.

வேறு சில முதிய கோழிகளும் முன்னால் வந்து பேசத் தொடங்கின. அவை பலத்த சூரலில் கர்ச்சித்தன. தங்கள் தங்கள் வழக்கங்களை மீற முடியாதெனக் கூறின. இதைக் கேட்ட முதிய நரிகளிற் சில விவேக பூரணனுடன் சேர்ந்து தமது வழக்கங்களையும் தாம் மீறுவது சாத்தியமன்ற என்று சொல்லின. இவ்வாறு அங்கே பெரிய கலவரம் உண்டாயிற்று.

இஃது இப்படியிருக்கும்போது கபடன், கொண்டையீன் ஒரு பக்கமாக அழைத்துக் கென்று இரகசியமாகக் காரணங்களை விளக்கியது. “பெரியவரே! பிரயாணத்துக்கான சூபவேளையும் நெருங்கிவிட்டது. நீங்கள் சொன்ன தெல்லாம் சரிதான். என்ன இருந்தாலும் இந்தக் கலக்காரர்கள் எதைச் சொன்னாலும், அதனால் கலவரமாட்டாமல், செய்யும் காரியங்களுக்குத் தடையேற்படாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டியது உங்களைப் போன்ற அறிஞர்களின் கடமையல்லவா? பழைய கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிப்பது நல்லே, உல்கிற்கு ஒவ்வாத ஒன்றுமிற்றே. பழைய வழக்கத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவா உங்களுடைய அந்புமகளை எங்கள் குலத்து இலைஞனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுத்தீர்கள்? வாருங்கள் பெரியவரே! உங்கள் உயர்ந்தகுணத்தை இந்தக் கந்தர்ப்பத்தில் வெளிப்படுத்துங்கள். இந்தக் கலவரத்தை அடக்கி அமைதியை நிலைநாட்டுவதற்கு உங்களைத் தவிர இந்த உலகத்தில் வேறு சாமர்த்தியசாலி எவரும் கிடையாது.”

இந்தப் புகழ்ச்சியரையினால் கொண்டையன் அமைதி யடைந்தது. கபடனின் தர்க்கவாதத்தை அது செயலிழந்து நின்றது. உடனே ஒரு கணங்கூட அவ்விடத்தில் தங்காமல் முன்னால் வந்து பெருங்குரவில் குக்..கு..கூக்..கு..என்று கத்தியது. பின்னர் அனைவரையும் அமைதியாக இருக்கும்படி கூறி, மாப்பிள்ளை வீட்டினரின் திட்டத்துக்கு தான் உடன்படுவதாகவும், சகல உறவினரும் அதற்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டும் எனவும் கேட்டுக் கொண்டது. சில கிழக் கோழிகள் முனை முனைக்கத்தான் செய்தன. ஆனால் நரிகளின் சந்தோஷ ஆரவாரத்தில் அது அடங்கிப் போயிற்று. குழப்பமும் நின்றது.

எல்லோரும்பயணத்தைத் தொடங்குவதற்காக வரிசையில் நின்றனர். ஒரு புறத்தில் தலைவராக வந்த கொண்டையனும் அதன் மனைவியும் முதலில் சென்றன. இரண்டாவதாக விவேகபூரணன் தன் மனைவியுடன் சென்றது. எஞ்சியிருந்த நரிகளும் கோழிகளும் வகுக்கப்பட்ட முறையில் புறப்பட்டன. மணமக்கள் கடைசியில் வந்தனர். நரிகள் விரைவாகச் செல்ல எத்தனைத் தன. ஆனால் கோழிகளோ, கோழி நடைநடந்து சென்றன. “புதுவித மோட்டார் கார் ஒன்றிருந்தால் எவ்வளவு நல்லது?” என்று ஒரு நரி சொன்னது. “இல்லை.. கால்களினால் நடந்து செல்லும் இந்தப் பயணம் தான் எங்களுக்கு நல்லது” என்று ஒரு கோழி.

‘காலால் நடந்து செல்வதாயிருந்தாலும் கூட நரிக்காட்டுக்கு நாங்கள் இரண்டு பாய்ச்சவில் சென்றுவிடுவோம்’ இது ஒரு நரியின் வீரப் பிரதாபம்.

யார் எதைச் சொன்னாலும், ஊர்வலம் மிகவும் மெதுவாகவே சென்று கொண்டிருந்தது. கபடன் நல்லதொரு உத்தி சொன்னது. “எங்களுடைய உறவினரை எங்கள் முதுகில் ஏற்றிக் கொண்டால் மிக விரைவில் சென்று விடலாம்.” ‘நீங்கள் விரைவாக ஓடினால் உங்கள் முதுகின் மேல் நாங்கள் எப்படி இருப்பது? நாங்கள் கீழே புரண்டு விழுந்து காயமேற்பட்டால் கவியாணமுமாச்ச எல்லா முமாச்சு?’ என்று இந்த யோசனையை கூர்முள்ளன் எதிர்த்தது. இதனால் முதுகில் ஏற்றிச் செல்லும் திட்டம் கைவிடப்பட்டது. சிறிது நேரத்தின் பின்னர் மாப்பிள்ளைக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. “இவர்களை விழாமல் கொண்டு செல்வதற்கு நான் ஒரு யுக்தி சொல்லுகிறேன். நான் என்னுடைய காதலையை வாயில் கவுவிக் கொண்டு போகிறேன். எங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் அவர்களுடைய வீட்டினரை

அவ்வாறே கொண்டு செல்ல முடியாதா?" என்று கேட்டது. அதற்கு நரிக்கூட்டம் முழு வதும் 'முடியும் என்று ஒரே குரலிற் பதிலளித்தன.

நரிமாப்பிளை அவசரப்பட்டது. மணப் பெண்ணே அவஞ்சைய உறவினரோ எதுவும் கூறுவதற்கு முன்னர் அது தனது காதலியின் கழுத்தை வாயினால் கவ்விக் கொண்டது. பேடைக் கோழியோ மரண ஒலம் எழுப்பியது. அதே வேளையில் அருகேயிருந்த அடர்ந்த காட்டுக்குள்ளிருந்து ஏதோ வெடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து தீப்பிழம்பொன்று வெளிப்பட்டது. சின்னச்சாமி மணப்பெண்ணை நழுவ விட்டு வேதனையில் முணங்கியபடி கிழே விழுந்தது. அடுத்த கணம் ஹ~.... ஹ~.... ஹ~.... என்று சத்தமிட்டபடி இந்த நரிகளின் தூரத்து உறவுக்கார நரியொன்று அவ்விடத்துக்கு ஒடிவந்து பெரிய நரியொன்றை வாயினால் கவ்வி அப்படியுமிப்படியும் புரண்டது. இது முற்றிலும் புதிய முறை அன்பாக இருந்தது; எஞ்சி யிருந்த நரிகளேல்லாம், கோழியறவினரின் பிரயாணங்களை அவர்களிடமே விட்டுவிட்டு தமது சக்தியையெல்லாம் ஒன்று திரட்டி நரிக்காட்டை நோக்கி ஒடுத் தொடங்கின. கோழிகளோ, கல்யாண ஊர்வலம் பின் போடப்பட்டது போல கொக்க! கொக்க! கொக்க! என்று பல தடவை சொல்லிக் கொண்டு, அங்கு மிங்குமாக பற்றைக் காட்டுக்குள் நுழைந்து, கோழியுரை நோக்கி விரைந்தன.

பெயரின் முதலெழுத்து

நரிக்காட்டில் நேற்று நடந்த கோலாகல் வைபவத் தின் அழகெல்லாம் போன இடம் தெரியாமல் மறைந்து விட்டது. நரிக்குட்டிகள் பசியால் முணங்கின. இளம் நரிகள் தமது வழமையான வேட்டையை நினைத்து நடுங்கின. இழந்த உயிரை மீண்டும் பெற்றது போலக் காட்டிக் கொண்டு குகை வாசலுக்கும் அடர்ந்த காடு களின் பக்கமும் அவதானமாகச் சென்றன. மறுகணம் யமைனக் கண்டது போலப் பயந்து, குகைக்குள் ஒடிவந்து பசியோடு படுத்துக் கொண்டன. நரிக்காடு முழுவதும் இழவு வீடுபோலக் காட்சியளித்தது.

முதிய நரிகள் மரத்திலிருந்து இலை விழும் சத்தத்தைக் கேட்டுக்கூடப் பயந்து நடுங்கின. தங்களுடைய நிழலைக் கண்டே அஞ்சியோடின. அடர்ந்த காட்டுப் புறத்தை விட்டு நீங்கிச் சுனையை நோக்கிச் சென்றன. ஒரு நரி மற்றதைப் பார்த்துவிட்டு ஒடும்; சிறிது தூரம் சென்றதும் திரும்பிப்பார்க்கும். பின்னால் ஒருவரும் வரவில்லை என்று தெரிந்ததும், ஏனையோர் தனது உறவினர்கள் என்றெண்ணி ஆழந்த பெருமுச் சொன்றை விடும். பின்னர் மனதைச் சாந்தப்படுத்திக் கொண்டு சந்தேகம் நீங்கப் பெற்றதாக சுனைக்கருகில் செல்லும்.

விவேக பூரணன் விகடன் முதலிய முக்கியஸ்தர்களைல்லாம் தண்ணீர்த்தாகம் பொறுக்க முடியாமல் மலைச்சுனைக்கு வந்தன. அவை வாய் திறந்து பேசவில்லை. விவேகபூரணன் சந்தேகமோ, பயமோ இன்றி சுனைக் கருகில் வந்து நீர் குடிப்பதற்காக வாயை நீட்டி

யது; மறுகணம் அதன் வாயில் தண்ணீர் படுவதற்கு முன்னரே யமைக்கண்டது போல பெரிய சத்தமிட்ட படி திரும்பியோடியது, நேற்றுக் கோழியிலிருந்து ஓடியதை விடப் பன்மடங்குவேகமாக ஓடியது. மற்ற நரிகளும் சிந்தனையை மறந்து, செயல் இறந்து, காட்சி யை மறந்தவையாக ‘பிறகு கேட்டுக் கொள்ளலாம், இப்பொழுது தப்பிவிட்டால் போதும்’ என ஒடத் தொடங்கின.

ஒரு நரி விவேக பூரணனுக்குப் பின்னால் சென்றது. இதனால் விவேக பூரணன் மேலும் வேகமாக ஓடியது. “ஹா....ஹா....என்று சத்தம் போடாவிட்டால் என்ன குறைந்து விட்டது? இப்பொழுது அதைப்பற்றி யெல்லாம் சிந்திப்பதற்கு நேரமில்லை. உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டால் போதும்.” என்று அது நினைத்தது. விவேக பூரணன் ஓடிக்கொண்டிருந்ததால் பின்னால் வந்த நரியும் ஓடியது. இந்த இரண்டு நரி களும் ஓடுவதைக் கண்ட ஏனைய நரிகளும் ஓடின. ஒடக்கூடிய வல்லமை பெற்ற எல்லா நரிகளும் ஓடின. இவ்வாறு ஓடிய நரிகளெல்லாம், கடைசியில் கற்குகைக்குள் போய்ச் சேர்ந்தன. விவேக பூரணனும் அதன் பின்னால் ஓடிவந்த நரியும் குகைக்குள் பாய்ந்தன. மேற்கொண்டு ஓடுவதற்கு இடமில்லாதபடியால் விவேக பூரணன் திரும்பியது. உடனே பின்னால் வந்த நரியின் மீது மோதி கீழே புரண்டது. ஐயோ! இப்பொழுது நாய்த்துரையின் சூரான பற்கள் கழுத்தை நெரிக்குமே! என்ற அச்சத்தினால் நடுங்கினாலும் விவேகபூரணனுக்கு அப்படியொரு விபத்தும் ஏற்படவில்லை. சிறிது நேரத்தின் பின்னர் கண்களைத் திறந்து பார்த்தது. அங்கே அது கண்டதென்ன? உயிரேபோகும்படி இரைக்க இரைக்க வந்த விகடன் அங்கே நின்றது.

வாயையும், உதடுகளையும், ஈரமாக்கிக் கொண்டு விவேகபூரணன் பேசத் தொடங்கியது.

“யார் விகடனு?”

‘ஆம்’ என்று விகடன் மெல்லிய குறவில் பதிலளித்தது.

“எனக்கு பின்னால் ஓடிவந்தது நீ தானு?”

‘ஆம்’

“ஓயோ! நான் எப்படி ஏமாந்து விட்டேன் தெரியுமா?”

‘ஏன்?’

“நாய்த்துரை தான் என்னைத் துரத்திவருகிறதென நான் நினைத்து விட்டேன்.”

‘நாய்த்துரை எங்கே?’

“நான் சௌனியில் நீர்குடிப்பதற்கு வாயை நீட்டிய பொழுது நாய்த்துரையும் சௌனியில் எங்கோ ஒழித் திருந்து நாக்கை நீட்டியது. நான் திரும்பி ஒரே ஒட்டமாக ஓடிவந்து விட்டேன். அப்படி ஓடியிருக்கா விட்டால் இந்நேரம் நான் முடிந்திருப்பேன்.”

“என்ன? சௌனியில் நாய்த்துரை இருந்ததா? ஆச்சரியமாயிருக்கிறதே”

“ஆம் நான்தான் அதை நன்றாகப் பார்த்தேனே. என்னுடைய வாயைக் கவ்வுவதற்காக அதுவும் வாயை நீட்டியது.”

“நாய்கள் நீரில் மறைந்திருப்பதைப்பற்றி நான் இது வரையில் கேள்விப்பட்டதேயில்லை. அது சரி இப்போ நாய்த்துரை எங்கே?”

“எனக்குத் தெரியாது. எங்களைத் துரத்தி வந்தது என்றுதான் நினைக்கிறேன். ஹூ..ஹூ என்னும் சத்தம் எங்களுக்கு கேட்காமல் போனதற்குக் காரணமென்ன? ”

விவேக பூரணன் யோசனையில் ஆழ்ந்தது. விகடன் தொடர்ந்து கேள்விகளைக் கேட்டது.

“நீங்கள் நாய்த்துரையை நன்றாகப் பார்த்தீர்களா? ”

“ஆமாம். அப்படித்தான் நினைக்கிறேன் ”

“ஏன் அது உங்கள் நிழலாக இருக்க முடியாதா? ”

விவேக பூரணனுக்கு அப்பொழுதுதான் புத்தி வந்தது. அதற்குப் பெரிதும் வெட்க முண்டாயிற்று. அதை மறைப்பதற்காக ஒரு அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்தது.

“உண்மையிலேயே நான் ஏமாந்து போய்விட்டேன். ஆமாம் நாய்கள் நீரில் ஓளித்திருக்க முடியாதுதான். நீரில் தெரிந்த என்னுடைய பிம்பம் நாயைப் போல இருந்திருக்கலாம். இப்பொழுது அதனால் ஒன்றும் பாதகமில்லை. வாருங்கள் போய்க் கொஞ்சம் தண்ணீர் குடித்துவிட்டு வருவோம். நான் பசியைப் பொறுத்துக் கொள்வேன். ஆனால் தாகத்தை மட்டும் என்னால் பொறுக்க முடியாது.”

இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே விவேகபூரணன் குகையை விட்டு வெளியேறியது. விகடனும் அதற்குப் பின்னால் சென்றது. இவர்களைப் போலவே ஒடிவந்து குகைகளுக்குள் பதுங்கிக் காரணத்தை அறியாமலிருந்த மற்ற நரிகளும் மகத்தான் வெற்றி பெற்ற வீரர்களைப் போலப் போய்க் கொண்டிருக்கும் இந்த இருவரையும் பார்த்துவிட்டு தாங்களும் குகையை விட்டு வெளியே வந்தன. சுற்றுமுற்றும் பார்த்தன. பயப்படுவதற்கு அங்கே ஒன்றுமில்லை என அறிந்ததும் விவேக பூரணன் முதலியோருக்குப் பின்னால் சென்றன. பின்னர் எல்லா

நரிகளும் சுனையைச் சுற்றினின்றன. அதில் ஒன்றுவது ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. கடைசியாகப் பொறுமையை இழந்த ஒரு கிழ்டு நரி வாயைத் திறந்தது.

“எல்லோரும் எதற்காக ஓடினீர்கள்? அப்படி என்ன நடந்தது?”

விகடன். விவேகபூரணன் பக்கம் வாயைத் திருப்பிச் சற்றே தலையை அசைத்து விட்டுப் பதிலளித்தது.

“என்னத்தை சொல்ல. நாய்த்துரை எங்கள் தலைவருக்குப் பின்னால் ஓடி வந்தது.”

“நாய்த்துரை” என்ற பெயரைக் கேட்டதும் நரிக்கூட்டத்துக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது. கண்களை அகலத் திறந்து சுற்றுமுற்றும் பார்த்தன.

‘இல்லை. இல்லை. நாய்த்துரை இங்கே இல்லை, எங்கள் தலைவர் நீர் அருந்துவதற்காக சுனையுள் வாயை நீட்டினார்’ அப்பொழுது நீரில் மறைந்திருந்த நாய்த்துரை தலைவரின் வாயைக் கவ்வப் பாய்ந்தது. இதைக் கண்ட தலைவர் ஒடத் தொடங்கி விட்டார். நானும் ஓடினேன். நீங்களும் ஓடினீர்கள். நான் தலைவருக்குப் பின்னால் ஓடினேன். தலைவரோ நாய்த்துரைதான் துரத்தி வருகிறது என்றெண்ணிவிட்டார். உயிரையும் மதிக்காமல் ஓடினார். நானும் விடாமல் ஓடினேன். தலைவர் குகைக்குள் போய்ச் செர்ந்ததும் திரும்பிப் பார்த்தார். அப்பொழுது தான் உண்மை வெளிப் பட்டது.’

இதைக் கேட்ட விவேக பூரணன் முறைத்துப் பார்த்தது. மற்ற நரிகளைல்லாம் சிரிக்கத் தொடங்கிவிட்டன.

“சரி இப்போ நாய்த்துரை எங்கே?” என்று கேட்டது ஒரு நரி?“.

“நாயா? சுனையில் போய்ப் பாருங்கள் இருக்கும்” என்றது விகடன்.

நரிகளுக்கு மீண்டும் பயம் பிடித்துக் கொண்டது. ஒன்று கூட சுனையருகில் போகவில்லை.

“அகப்பட்டாலும் பறவாயில்லை நான் போய்ப் பார்க்கப் போகிறேன். நாங்கள் சாகாமல் இருக்கமுடியுமா என்ன? ஒரு நாளைக்கு இறக்க வேண்டியதுதானே?”. என்று இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டு விகடன் உடல் நடுங்க, தலையை அசைத்தபடி, கண்கள் பளிச்சிட, வாயைத் திறந்து கொண்டு, பயந்து பயந்து சுனையை நோக்கிச் சென்றது. விவேக பூரணன் வெட்கத்தால் தலையைத் தாழ்த்தி நிலத்தைப் பார்த்து நின்றது. மற்ற நரிகள் தூரத்தில் விலகி நின்றன.

விகடனே ஒரு கணம் சுனைக் கருகில் செல்லும். மறு கணம் உடல் நடுங்க நிற்கும், ஒரு தடவை தலையை அசைக்கும். பின் கண்கள் மின்ன இடப்புறமும் வலப் புறமுமாகப் பார்க்கும். வாயைத் திறந்து தலையை உயர்த்தியபடி சுனைக்குள் குனியும், இவ்வாறு சிறிது சிறிதாக குளக்கரையை நெருங்கிய விகடன் திடீரென ஒடுவதற்குத் தயாரானவன் போல் பாய்ந்தது. விவேக பூரணனை விட ஏனையநரிகளைல்லாம். சிறிது தூரம் ஓடியபின் திரும்பிப் பார்த்தன. விகடன் அங்கே சிரித்துக் கொண்டு நின்றது. விவேக பூரணனே நிலத்தைப் பார்த்தபடி நின்றது. அடிக்கடி தலையை உயர்த்தி விகடனை முறைத்துப் பார்க்கமட்டும் அது தவறவில்லை.

ஓடிப்போன நரிகளைல்லாம் விகடனின், கேவியை அறிந்ததும் திரும்பி வந்தன. விகடன் சிரிப்பைக் கஷ்டப் பட்டு அடக்கிவிட்டுப் பேசத் தொடங்கியது.

“நீங்கள் ஏன் ஓடினீர்கள்?“.

“நீங்கள் ஏன் ஓடத்தயாரானவர் போல் பாய்ந்தீர்கள்கே?“

“நாய்த்துரை நீரில் மறைந்திருந்து சிறிது சிறிதாக என்னை நெருங்கி வருவது போல் தெரிந்தது. பிறகு தான் அது என்னுடைய பிரதிபிம்பம் என்பதை அறிந்தேன்.“

ஐயோ! இதைக் கேட்டு நரிகள் சிரித்த சிரிப்பு! சில நரிகள் நிலத்தில் விழுந்து உருண்டு உருண்டு சிரித்தன. நேற்று நடந்தவற்றையெல்லாம் மறந்து விட்டன. விவேக பூரணன் மட்டும், நிலத்தைப் பார்த்தபடி அசையாமல் இருந்தது. துக்கத்தாலும், வெட்கத்தாலும் நிரம்பியிருந்த அதன் மனதில் வேறு ஒன்றுக்கும் இடமிருக்கவில்லை. அரை மணி நேரமாக சிரித்துக் கொண்டு இருந்துவிட்டு ஓய்ந்த விகடன், விவேக பூரணனை நெருங்கியது.

“வாருங்கள் பெரியவரே! தண்ணீர் கொஞ்சம் குடிப் போம். வேடிக்கையும் வேண்டும் தானே. வேடிக்கையும் சிரிப்புமில்லாவிட்டால் வாழ்க்கையின் கஷ்டங்களை நினைத்துக் கொண்டிருக்கத்தான் பொழுது சரியாக இருக்கும். அதனால், வாழ்க்கையும் கசந்துவிடும். வாருங்கள்! வாருங்கள்!

விவேக பூரணன், விகடனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தது. மற்றை நரிகளும் சுனையை நோக்கிச் சென்றன. இப்பொழுது சுனையைச்சுற்றி ஒரே நரிக்கூட்டம். சுனை நீருக்குள் மற்று மொரு நரிக்கூட்டம் தெரிந்தது. எல்லா நரிகளும் தண்ணீர் குடித்தன. அவை தமது நாக்குகளைத் தண்ணீரில் தோய்த்து ஒரு சத்தமைழ நீரைச் சுழற்றி வாய்க்குள் இழுத்தன. பின்னர் சுற்றுத் தலையை நிமிர்த்தி உதடுகளையும் வாயையும் நாக்கினால் நக்கிவிட்டு குடித்த

தண்ணீர் போதுமா எனப் பார்த்தன. போதாது எனத் தெரிந்ததும் மீண்டும் வாயை நீருக்குள் வைத்தன நாக்கு வெளியே நீண்டது. இன்னுமின்னும் இன்னும் இன்னும் என்று சொல்வது போலச் சத்தமெழுப்பி நீரை வாய்க்குள் இழுத்துக் கொண்டன. தாகந் தீர்ந்ததும் எல்லா நரிகளும் கரையில் ஓரிடத்தில் கூடின. விகடன் பேசத் தொடங்கியது.

“கலியாணச் சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு இப்பொழுதுதான் தண்ணீர் குடிக்கிறோம்.”

நரிகள் விவேக பூரணன் மீது கள்ளப்பார்வையைச் செலுத்தியபடி மெதுவாகச் சிரித்தன. இதைக் கண்ட விவேக பூரணன் முறைத்துப் பார்த்துவிட்டுக் கோபத் தோடு கூறிற்று.

“கேவிப் பேச்சுக்கு இடமும், காலமும், நேரம் இல்லையா? இப்படிப் பேசுவது தவறு. கலியாணவீட்டிலும் கேவி, செத்த வீட்டிலும் கேவி. எங்களுக்கு இப்பொழுது கலியாணமல்ல. மரணம்! ஐயோ என்னுடைய மகனே!”

விவேக பூரணனின் கண்களின்றும் கண்ணீர் பெருகத் தொடங்கியது. மற்ற நரிகளும் முகத்தைச் சுருக்கிக் கொண்டன. சில அழுவதற்கு முயற்சி செய்தன. எங்கும் ஒரே சோகம். விகடனுக்கே வேடிக்கைப் பேச்சுக்கள் மறந்து போயிற்று.

“ஐயோ பாவம்! அவனுக்கு என்ன நடந்தது?” என ஒரு பெரிய நரி கேட்டது.

அதற்கு விவேக பூரணன் விக்கிக் கொண்டு “என்ன நடந்ததென்ற கேட்கிறீர்கள்? எங்களுடைய நோக்கங்கள் முற்றுப் பெறும் வேலோயில் கமக்காரனின் அக்கினிக் கோல் (துப்பாக்கி) வெடித்தது. எங்கிருந்துதான் அது

வந்ததோ நான்றியேன். ஜீயோ என்னுடைய மகன்! இத்தனைபேர் இருந்த இடத்தில் என்னுடைய மகன்”.... என்று பிரலாபித்தது.

மேற்கொண்டு விகடபூரண ஞால் பேச முடியவில்லை. வெரேரு நரி பேச்சைத் தொடங்கியது.

“வேறுயாருக்குத்தான் விழுந்திருக்கும். சின்னச்சாமிக் குப் பொறுமை இல்லை. அந்தக் கோழியை வாயில் கவ்விக் கொண்டதும் அது மரண ஒலம் எழுப்பத் தொடங்கிவிட்டதே. அவ்வளவு தான் ‘டோன்’ என்ற சத்தத்துடன் துப்பாக்கி வெடித்தது. இவ்விடத் தில் வெரேரு நரி குறுக்கிட்டுப் பேச்சைத் தொடர்ந்தது.

‘அது மட்டுமா? உடனே அந்த நாசமாய்ப்போன நாய்த்துரை ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்தது. அதன் பின்னர் என்ன நடந்ததோ நான்றியேன்!

நரிகள் ஒன்றை ஒன்று குறைகூறுத் தொடங்கின.

‘எங்கள் கபடன், சின்னச்சாமிக்கருகில் தான் இருந்தது. ஜீயோ அவரால் எங்களுடைய அநாதை சின்னச்சமியை காப்பாற்ற முடியவில்லையே. கபடனே! நீர் ஏன் சின்னச்சாமிக்கு உதவவில்லை.?’

எல்லோரும் கபடன் என்ன பதில் சொல்லப்போகிறது என்று கேட்பதற்கு காதுகளை நேராக்கிக் கொண்டன. ஆனால் கபடனிடமிருந்து பேச்சைதுவும் எழவில்லை.

‘ஏன் கபடன் மௌனமாக இருக்கிறது. எங்கே கபடன்? எங்கே? எங்கே?

எல்லா நரிகளும் கபடனைத் தேடின. சின்னச்சாமியைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள ஓடியதால் வெட்கப்பட்டு அது ஒரு வேளை முகத்தை மூடிக் கொண்டிருக்கலாம் என்றுதான் எல்லோரும்

நினைத்தார்கள். ஆனால் கபடனைக் காணவில்லை. கபடனே! ஓ! கபடனே! என்று பலத்த குரலில் அழைத்ததும் கூட பதில் கிடைக்கவில்லை.

விவேகபூரணனும் கபடனைப்பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கியது. இதனால் அதன் புத்திர சோகம் கூட மறைந்து விட்டது.

“ஏன் கபடனைக் காணவில்லையா? நன்றாகத் தேடிப் பாருங்கள்!

தேடியும் கபடனைக் காணவில்லை. இதுவரை வாய்முடி மௌனியாயிருந்த விகடன் உரத்த குரலில்.....

“கபடன் இல்லையா?” என்று கேட்டது.

‘இல்லை’

அப்படியானால் வாருங்கள் கோழியூருக்குப்போவோம்.

சின்னச்சாமிக்கு உதவவில்லை என்று கபடனை எப்படியெல்லாமோ குற்றஞ்காட்டுகிறீர்களே! சின்னச்சாமிக்கு அதிக உதவி செய்தவன் கபடன்தான்..கபடன் மட்டுமே, சின்னச்சாமி பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தது. அவன் விழுவதைக் கண்டு அவனுடைய நெருங்கிய நண்பர்கள் தான் அதிவேகமாக ஓட்டத் தொடங்கினர். கபடன் பின்தங்கி அதைப்பார்த்ததால் தான் அந்தப் பொல்லாத நாய்த்துரை வாயில் அகப்பட்டது. அதனால் என்ன நடந்தது தெரியுமா? ஐயோ அந்தக் கபடன் தனது உயிரை சின்னச்சாமிக்காக அர்ப்பணித்தது. நான் கூட அதற்கு உதவி செய்யலாமா என்று தான் பார்த்தேன். நாய்த்துரை கபடனின் கழுத்தைத் திருகிய பின்புதான் திரும்பி ஓடினேன்.

இதற்குமேல் விகடனால் எதுவும் பேச முடியவில்லை.

இன்னும் சொல்வதற்கு எவ்வளவோ இருந்தும் அவையெல்லாம் வெளிவராமல் தொண்டைக்குள் புதைந்து போவது போல இருந்தன.

விகடன் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டது. ஏனைய நரிகளும் துக்கத்தால் பேசாமலிருந்தன. விகடனின் தோளில் ஒரு பெரிய காயமிருந்தது. நாய்த்துரையிடம் விகடனும் நல்ல பூசை வாங்கியிருக்கிறதென் பதற்கு இது நல்ல சாட்சி.

ஐயோ கபடன்! ஐயோ கபடன்! என்று எல்லா நரிகளும் அனுதாபப்பட்டன.

சிறிது நேரம் இப்படியே இருந்த நரிகூட்டம் நீண்ட பெருமுச்சொன்றை விட்டு விட்டு எழுந்து போகப் புறப்பட்டது. விகடனும் முன்னால் போவதற்கு எடுத்து வைத்த அடியைப் பின்னால் இழுத்தபடி ‘தலைவரே’ என்று அழைத்தது. விவேக பூரணன் பின்னால் திரும்பி காதுகளை நேராக்கியது.

“அன்று நாங்கள் ஒரு பந்தயம் பிடித்தோமல்லவா?” என்றது விகடன்.

“என்ன பந்தயம்?”

என் உங்களுக்கு நினைவில் லையா? அந்தச் சூழ்சித் திட்டத்தை வகுக்க முன்னர் ஒரு பந்தயம் பிடித்தோமே;”

விவேக பூரணன் தலையை நிமிர்த்தி சிறிது நேரம் சிந்தனை வசப்பட்டது. அதற்கு ஞாபகமுண்டாயிற்று. தலையை மீண்டும் தாழ்த்திக் கொண்டது. வாய்க்குப் பூட்டுப் போட்டது போல ஒன்றும் பேசாது இருந்தது.

“என்னே? என்ன?” என்று நரிகள் கேட்க ஆரம்பித்தன. அன்று நடந்த கதை முழுவதையும் கேட்டு நின்ற நரிகள் சிரிக்கத் தொடங்கின. விகடன் காரணத்தை விளக்கியது. “கோழி மாமிசம் சாப்பிட எண்ணி எங்களுடைய தலைவர் தான் இந்த உபாயத்தைச் செய்தார். இதைப் பற்றி எனக்கு அன்றைக்கே சந்தேகமாகத் தான் இருந்தது. நான் தலைவருடன் ஒரு பந்தயம் பிடித்தேன். நாங்கள் ஒவ்வொருவரும் குறைந்தது ஒரு கோழியையாவது இவ்விடத்துக்குக் கொண்டுவராவிட்டால் தம் பெயரின் முன்னால் ‘அ’ கரத்தைச் சேர்ப்பதாகக் கூறினார். இன்று அதைச் செய்வோம். இவர் எங்கள் தலைவர் அல்லர். அவிவேக பூரணன்! அவிவேக பூரணன்!” என்று பெரிய நரிகளொல்லாம் உரத்த குரலிற் கூறின.

WILHELMINA WESTER
KUNSTSAMMLUNG

44/100 EK/62

13/11/86 7/8/87 1606 87/A075
7/8/87 0000 87/A075

குணசேநு